

คณะกรรมการการตรวจร่างรัฐธรรมนูญ

ในคณะกรรมการวิสามัญวิชาการ ตรวจร่างรัฐธรรมนูญและร่างกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ

สภาร่างรัฐธรรมนูญ

ครั้งที่ ๕/๒๕๕๐

วันพุธที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐

ณ ห้องประชุมคณะกรรมการ หมายเลข ๓๖๐๑ ชั้น ๖ อาคารรัฐสภา ๓

เริ่มประชุมเวลา ๑๐.๐๐ นาฬิกา

(นายมานิจ สุขสมจิตร ทำหน้าที่ประธานในที่ประชุม)

ประธาน : อันนี้เป็นการประชุมคณะกรรมการตรวจร่างรัฐธรรมนูญนัดรับ

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่จะเรียนที่ประชุมทราบ ก็คงจะเล่าให้ฟังเรื่องการร่างรัฐธรรมนูญ คือหลังจากที่เราได้รับร่างนี้มาอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ ๒๖ เมษายนแล้ว ทางคณะกรรมการยกร่าง ก็จะมีการพิจารณา ๒ ระดับด้วยกัน คือพิจารณาอย่างไม่เป็นทางการ นั้นหมายความว่าทั้ง สสร. และ กรรมการเห็นว่าควรจะต้องไปบอกกรรมการ ถ้าเผื่อเขาเห็นว่าแก้ไขไม่มีปัญหาอะไรเขาก็แก้ไขระดับหนึ่งก็เป็นความคิดเห็นของ ๑๒ องค์กรและบุคคลคณะรับ ซึ่งมารับร่างไปเมื่อวันที่ ๒๖ เมษายน อันนั้นมีความเห็นมาอย่างไรก็จะรับพิจารณาว่าสมควรจะแก้ไขไหมนะระดับ อีกระดับหนึ่งก็เป็นการแปรญัตติของ สสร. ซึ่งขณะนี้เปิดรับให้แปรญัตติคณะรับ แล้วก็มีการแปรญัตติครั้งเดือนหลังของเดือนพฤษภาคมนี้คณะรับ ผมจำวันที่ไม่ได้ แต่ว่าอยู่ในเอกสารซึ่งได้แจกท่านกรรมการไปแล้วนะระดับ อันนี้ก็รายงานให้ทราบเรื่องหนึ่ง

และอีกเรื่องหนึ่ง เนื่องจากว่าตำแหน่งอนุกรรมการมีท่านเฉษฐา อนุจารย์ไม่สามารถติดต่อได้ เมื่อวานนี้ผมได้เสนอขอแต่งตั้งคนใหม่เข้ามาแทนเป็น คุณทรง บัณฑิตนันท์ คุณทรงมาในวันนี้ ก็คงในฐานะเป็นผู้ร่วมประชุมเฉย ๆ เพราะคำสั่งแต่งตั้งยังไม่ออกใช้ใหม่ครับ

นายอรุณ ลายผ่องแผ้ว : ตอนนี้อยู่ที่ ผอ. สำนัก ผมทำเสนอไปแล้วครับ

ประธาน : วันนี้ก็มาเป็นผู้ร่วมประชุมเฉย ๆ นะครับ วันนี้ก็มีอยู่เรื่อง ๒ เรื่องซึ่งจะเรียนให้ที่ประชุมทราบนะครับ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ขออนุญาตท่านประธานครับ คือที่ท่านประธานได้แจ้งให้ที่ประชุมทราบในเรื่องร่างรัฐธรรมนูญฉบับแรกแล้วการแก้ไขจะมี ๒ ระดับ ระดับหนึ่งก็คือว่ารับฟังความเห็นของประชาชนอีกครั้งหนึ่ง แล้วก็ ๑๒ องค์กร รวมทั้งบุคคลต่าง ๆ ที่เสนอแนะมาเพื่อปรับแก้ แล้วอีกระดับหนึ่งก็คือว่า เมื่อกรรมการยกร่างได้ปรับแก้แล้วก็จะมีการแก้ไขโดยการแปรญัตติ ซึ่งตรงนี้ผมอยากจะเรียนถามท่านประธานซึ่งเป็นกรรมการยกร่างว่า เมื่อได้รับฟังความเห็นของประชาชนฉบับแรกที่เอาไปเผยแพร่แล้วก็ ๑๒ องค์กรแล้ว ก่อนที่จะถึงเวลาที่จะใช้คำว่า แปรญัตติ ซึ่งหมายถึงว่าก่อนจะถึงเวลาที่จะแปรญัตติกรรมการยกร่างต้องเอามาปรับแก้ในส่วนที่เห็นว่าควรจะต้องแก้ไขตามที่ประชาชนและองค์กร

วันพุธที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐

กลางแนะนำมา หรืออันไหนที่ยังคงไว้ไม่แก้ตกผลึกแล้วมันจะมีร่างที่ตกผลึกเพื่อจะเป็นต้นเรื่องในการจะขอแปรญัตติออกมาเมื่อไร และทางชุดกรรมาธิการตรวจร่างและอนุกรรมาธิการตรวจร่างจะได้ดูร่างฉบับตกผลึกเพื่อที่จะได้มีประเด็นว่าจะต้องแปรญัตติในเรื่องใดหรือไม่ ไม่ทราบที่ท่านประธานพอจะแจ้งให้ทราบได้ไหมว่าร่างตกผลึกในการจะใช้เป็นต้นในการจะแปรญัตติหรือไม่มันจะออกเมื่อไร แล้วจะแจกเราได้ไหมครับ

ประธาน : คำตอบก็คือว่าขณะนี้ก็มีการแก้ไขไปเรื่อย ๆ นะครับ เพราะฉะนั้นฉบับที่ตกผลึกจริง ๆ ผมคิดว่าคงจะยังไม่ออกมาในระยะนี้ เพราะว่าอย่างเช่น สสร. จะขอแก้ไขออกอย่างไม่เป็นทางการถ้าเขาเห็นว่าควรแก้ไขไปเลย เขาก็แก้ไขได้ไปง่าย ๆ ส่วนเรื่องการแปรญัตตินั้นท่านผู้ใดแปรมาตรงกับเรื่องที่เขาได้แก้ไขแล้วก็จะบอกว่าอันนี้แก้ไขแล้วนะครับ เพราะฉะนั้นข้อแปรญัตติของคุณไม่ต้องมาพิจารณาแล้วเขาแก้ไขแล้วอย่างนี้ เพราะฉะนั้นร่างฉบับตกผลึกนี้คงจะยังไม่ออกมาง่าย ๆ หรือครับ ผมคิดว่ามันจะออกมาเมื่อ สสร. แปรญัตติแล้ว ขอขอบคุณครับ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ผมคิดว่าถ้าถูกบีบบังคับด้วยเงื่อนไขเวลาหรือการทำงานจำกัดอะไรก็แล้วแต่เป็นอย่างไรที่ท่านประธานว่านี่นะครับ แต่ถ้ามันสามารถจะปรับได้ว่าอะไรที่ประชาชนและองค์กรต่าง ๆ ขอและแก้ไข และอะไรที่ไม่แก้ถ้ามันมีตกผลึกมันจะได้แปรญัตติได้ตรงประเด็น คือไม่ใช่จะไปแปรญัตติแบบเดาสุ่มว่าต้องการอย่างนั้นแล้วไปแปรตรงกับที่เขาแก้แล้ว การแปรมันเหมือนกัน ผมขออนุญาตพูดไม่ค่อยเพราะ หลับหูหลับตาแปรญัตติอะไรอย่างนี้ แทนที่จะเอาประเด็นอื่น ถ้าหากอันนั้นมันผ่านแล้วจะเอาประเด็นอื่นมาแปรได้ คือผมก็เลยไม่มั่นใจว่าการทำงานของกรรมาธิการร่างพอจะปรับเปลี่ยนเป็นเมื่อปรับแก้ตามที่แล้วอันไหนแก้ไขได้ให้ อันไหนไม่แก้มันต้องแถลงให้ประชาชนรู้แล้วใช้ใหม่กว่าที่ประชาชนเขาออกความเห็นรอบนี้องค์กรต่าง ๆ เรียกร้อง โดยเฉพาะเมื่อวานนี้ที่พรรคการเมืองมาประชุมกับรัฐบาลเขาขอนั่นขอนี่ เรื่องที่สำคัญที่ดูแล้วไม่ค่อยลงตัวเท่าไร เรื่อง สว. ว่าจะอย่างไร ซึ่งผมฟังดูเมื่อวานที่ สสร. นะครับ เหมือนจะพบกันครึ่งทางเป็นวิธีที่ ๓ คือที่ร่างมาเป็นวิธีที่ว่าใช้สรรหา แต่ว่าเวลาไปขอความเห็นต่าง ๆ โดยเฉพาะพรรคการเมืองต้องการเลือกตั้ง เขาบอกว่าอำนาจมันเยอะในการถอดถอน แต่ว่าทาง สสร. ที่เป็นแนวความเห็นจะออกมาว่าจะมีการสรรหามาเพื่อให้ประชาชนเลือก สมมุติว่ามี สว. ๑๖๐ อาจจะมีสรรหามา ๒ เท่า ๓ เท่า แล้วให้ประชาชนเลือก ซึ่งตรงนี้การสรรหามันก็ต้องมีวงกตการว่าจะใช้ทาบตามด้วยหรือจะใช้สมัครด้วย ที่นี้ประเด็นก็คือว่าถ้าคนมันเกิน ๒ เท่า ๓ เท่า มันก็ต้องมีการเครื่องร่อนกรองออก

ประธาน : เหาอย่างนี้ได้ไหมก่อนที่เราจะลงลึกไปในรายละเอียดจะตอบอย่างไรว่า มันคงไม่เสียเปล่าหรือการแปรญัตติ สมมุติว่าผมแปรญัตติ ๒๐ ประเด็น เขาแก้ไข ๑๒ ประเด็นไปแล้วก็เหลืออีก

วันพุธที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐

๘ ประเด็นที่จะนำมาพูดกันว่า คุณเห็นอย่างไรคุณถึงมาขอแก้แบบนี้ ขอแปรอย่างนี้ แคนันเอง แล้วยังต้องเรียนอย่างนี้ว่าขณะนี้กรอบต่าง ๆ ๓ กรอบของอนุกรรมการยกร่างก็กำลังประชุมกันอยู่ขณะนี้ เพราะฉะนั้นก็แก้ไปเรื่อย ๆ มันก็คงจะไม่มีฉบับตกผลึกออกมาได้ง่าย ๆ หรือครับ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : เป็นอย่างประธานว่ามันต้องเอาอย่างนั้น

ประธาน : บางคนเสนอมา ๕ เขาบอกว่าแก้หมดแล้วทั้ง ๕ มันก็เจ้าไป

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ผมเรียนหารือ

ประธาน : บางคนเสนอมา ๒๐ แก้ไปให้ ๑๒ แล้วเหลือ ๘ อย่างนี้ มันก็คงจะเร็วขึ้นกว่าที่ว่าทำเสร็จแล้ว โอ.เค. ใครจะแปรก็แปรมาอย่างนั้นครับ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ก็กราบเรียนยอมรับนะครับ ในสภาวะเช่นนี้ แต่ว่าขอหารือ นอกวาระก่อนนะครับ คือไม่ทราบว่ายางฝ่ายเลขานุการได้เอาบันทึกนี้ให้ท่านประธานหรือเปล่าครับ คือมันอย่างนี้นะครับ ขออนุญาตหารือท่านประธานนิดหนึ่งว่า จากชุดเก้าอำนาจหน้าที่ของกรรมาธิการวิสามัญวิชาการตรวจร่างรัฐธรรมนูญและร่างกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญที่ว่ามีอำนาจหน้าที่อยู่ ๕ ข้อ มันมีข้อ ๔ ตรงกับเรื่องกรอบของอนุกรรมการตรวจร่างว่า ดำเนินการตรวจสอบความเหมาะสมของร่างรัฐธรรมนูญ และร่างกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญเพื่อให้ถูกต้องตามรูปแบบกฎหมายและเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ ก่อนที่จะนำเสนอองค์กรที่เกี่ยวข้องต่อไป คือผมจะหารือเฉพาะส่วนของเราว่าดำเนินการตรวจสอบความเหมาะสมของร่างรัฐธรรมนูญก่อนที่จะนำเสนอองค์กรที่เกี่ยวข้อง ตอนนั้นมันหมดหน้าที่หรือยัง เพราะว่ามันมีการนำเสนอองค์กรที่เกี่ยวข้องแล้ว

ประธาน : คำว่า องค์กรที่เกี่ยวข้อง อันนี้ ผมคิดว่าไม่น่าจะไปตีความกว้างถึง ๑๒ องค์กรและหน่วยงานที่ว่านั่นด้วย องค์กรที่เกี่ยวข้องอันนี้น่าจะหมายความรวมหลาย ๆ อย่าง รวมทั้งกรรมาธิการยกร่างด้วย

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ขออนุญาตหารือให้ชัดไปเลยประเด็นก็คือว่า ถ้าตีความแบบตัวหนังสือตรง ๆ มันเหมือนกับหมดอำนาจหน้าที่ว่าเมื่อได้ตรวจร่างรัฐธรรมนูญแรกแล้ว จนกระทั่งเขาพิมพ์และเขาแจกองค์กรต่าง ๆ รวมทั้งศาลรัฐธรรมนูญ ๑๒ องค์กรแล้วมันก็จบ แต่ถ้าตีความตามเจตนารมณ์นี่นะครับ การทำหน้าที่ของ อนุกรรมการตรวจร่างมันน่าจะหมายถึงว่าตรวจร่างที่จะนำเสนอประชาชาติ ก็หมายถึงว่า ณ ขณะที่มีการปรับแก้ที่ดี ที่แปรปฏิบัติที่ดี กรอบหน้าที่ก็น่าจะคงอยู่ คำว่า องค์กร นี่ก็คือองค์กรต่าง ๆ รวมทั้งที่ว่าจะไปถึงขั้นประชาชาติประมาณนี้นะครับ ผมคิดอย่างนั้นที่นี้ถ้าตีความเพื่อให้ เพราะว่าอย่างใดกรรมาธิการชุดใหญ่มันก็ไม่หมด มันจะต้องมีการไปตรวจร่างกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญอยู่ดี กรอบอันนี้เมื่อวานนี้ถ้าหมดท่านประธานก็คงจะไม่ขอให้ปรับแก้ อนุได้ นะครับ นี่เราตีความตามเจตนารมณ์ ผมก็เลยหารือท่านประธานว่า ตอนนั้นผมได้คุยนอกรอบ

วันพุธที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐

มาก่อนที่ท่านประธานจะมาว่าเรายังไม่มีผลงานของอนุไปเสนอกฎหมายใหญ่ แล้วที่นี้ประธานใหญ่ก็ยังไม่
ไม่มีผลงานไปเสนอ สสร. เหมือนกับกรรมการชุดอื่นเลย ผมก็อยากจะขออนุญาตท่านประธานว่า วันนี้
ผมอาจจะเครื่องร้อนเข้าไปหน่อย แต่อยากจะให้ท่านประธานช่วยได้โปรดอนุญาตให้อนุเราทุกท่านซึ่งไปอ่าน
ร่างมาแล้วออกความเห็นปรับแก้อะไรตามความที่ตัวเองเตรียมมา แล้วก็ให้ฝ่ายเลขที่ขอปรับแก้ให้มัน
เรียกว่าเต็มที่เลย อย่างน้อย ๆ ผลงานของอนุอันนี้จะได้นำเสนอกฎหมายในคราวหน้าให้เป็นที่ขึ้นเป็นอัน
ผมคิดว่าอาจจะอย่างนั้น คือตอนนี้ผมไม่มีงานไปเสนอเลยครับ

ประธาน : มันก็คงจะเป็นอย่างนั้นถ้าหากคุณเสริมเกียรติลองมาดูวาระการประชุมใน
วาระที่ ๓ พิจารณาเรื่องการตรวจร่างรัฐธรรมนูญ อันนี้แหละก็จะเป็นผลงานออกมา เพราะว่าคราวที่แล้ว
เราก็ได้พูดกันแล้วว่าเอารัฐธรรมนูญไปอ่านดูใครมีข้อสังเกตอะไรก็ส่งเข้ามา แล้วก็ฝ่ายเลขที่จะเป็นผู้
รวบรวมเพื่อส่งกรรมการตรวจร่างชุดคุณอัศวินอีกทีหนึ่ง อันนี้แหละจะเป็นผลงาน เพราะฉะนั้นก็ได้
เตรียมวาระไว้แล้วครับ เพราะฉะนั้นก็ขอให้ดำเนินการประชุมต่อไปตามระเบียบวาระนะครับ
ระเบียบวาระที่ ๒ เรื่องรับรองบันทึกการประชุม เดียวก่อนจะถึงบันทึกการประชุมก็มีท่านกรรมการใหม่
มาร่วมคือ คุณทรง บัณฑิตนันท์ มาร่วมเป็นอนุกรรมการด้วย แต่ว่าเนื่องจากวันนี้คำสั่งแต่งตั้งยังไม่
ออกเป็นทางการก็เชิญมาเป็นผู้ร่วมประชุมไปก่อนนะครับ ไม่ทราบในทางปฏิบัติเป็นอย่างไรครับ

นายอรุณ ลายผ่องแผ้ว : ขออนุญาตนะครับ คือเราจะมีคำสั่งแต่งตั้งย้อนหลังถึงเมื่อวาน

ประธาน : เพราะฉะนั้นวันนี้ก็มีฐานะเป็นอนุกรรมการแล้ว ก็ขอต้อนรับ คุณทรงช่วง
แนะนำตัวเองสั้น ๆ สัก ๔ - ๕ บรรทัด

นายทรง บัณฑิตนันท์ : กระผม ทรง บัณฑิตนันท์ เป็นข้าราชการบำนาญ ในตำแหน่ง
สุดท้ายปลัดจังหวัดจันทบุรีครับ แล้วก็เมื่อปี ๒๕๓๗ ๒๕๓๘ ได้ไปเป็นอนุกรรมการรับพิจารณาเรื่อง
ร้องเรียนและข้อโต้แย้งในการเลือกตั้ง สส. และ สว. ด้วยครับ ซึ่งได้พบคุณไพฑูริย์บ่อย ๆ ท่านมี
ความชำนาญอยู่แล้วครับ ขอขอบคุณมากครับ

ประธาน : ขอขอบคุณครับ ถ้าอย่างนั้นเราดำเนินการตามระเบียบวาระนะครับ

ระเบียบวาระที่ ๒ เรื่องรับรองบันทึกการรายงานการประชุม โปรดดูบันทึกการรายงานการประชุม
เมื่อวันอังคารที่ ๑ พฤษภาคม มีทั้งหมด ๔ หน้าด้วยกัน หน้าแรกเป็นชื่ออนุกรรมการที่มาประชุม แล้วก็
ผู้ที่ไม่ได้มาประชุม หน้าที ๒ ก็เป็นเรื่องการพิจารณาการตรวจร่างรัฐธรรมนูญ ไปถึงหน้าที่ ๓ มติที่ประชุม
มอบหมายให้อนุกรรมการเอาร่างรัฐธรรมนูญไปอ่านดูและขอให้จัดทำข้อคิดเห็นเป็นลายลักษณ์อักษร
และนำเสนออนุกรรมการ ท่านสุพจน์ซึ่งเป็นเลขานุการอนุกรรมการคณะนี้จะทำเป็นเอกสารขึ้นมาครับ

อน. ตรวจร่างรัฐธรรมนูญ

วีรพร ๑/๕

วันพุธที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐

หรือว่าวันนี้ถ้าเผื่อท่านผู้ใดได้ทำเป็นเอกสารแล้วก็สามารถส่งให้คุณสุพจน์ได้หรือจะอภิปรายประกอบด้วยก็ได้ หรือว่าแม้ไม่มีเอกสารก็สามารถจะอภิปรายได้นะครับ ทางฝ่ายเลขาจะช่วยกันบันทึกครับ เชิญเริ่มได้เลยครับ

- ๒/๑

วันพุธที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐

นายสุกรี เอื้ออนันต์ : ขออนุญาตแก้รายงานการประชุมนัดหนึ่งครับ ในหน้าสุดท้าย หน้า ๔ บรรทัดที่ ๘ ข้อความยังไม่สมบูรณ์ที่ผมวันก่อนพูดถึง ตั้งแต่ว่า เห็นว่าควรใช้ถ้อยคำให้เหมือนกับ มาตราอื่น คือตามที่กฎหมายบัญญัติ และที่ตรงนี้เป็นข้อความที่ตกไปนะครับ ตามที่กฎหมายบัญญัติ และที่ตกไปว่า ซึ่งตรงขึ้นตามวรรคสอง และในวรรคสี่ก็เช่นเดียวกัน โดยตัดคำว่า ได้ ออกไป ในที่นี้ความจริง คือผมพูดถึงว่า ในมาตรา ๔๕ วรรคสี่และวรรคห้า แต่ข้อความที่เติมลงไปแล้วเป็นวรรคห้าผมก็เลย เขียนใหม่ ซึ่งอยู่ใน Sheet ที่ผมทำขึ้นมาใหม่และจะพูดกันอีกทีหนึ่งในรายละเอียดนะครับ

ประธาน : ในส่วนที่จะขอแก้เดียวเขียน Wording ให้ฝ่ายเลขามาแล้วกันนะครับ มีท่านผู้ใดจะขอแก้ใหม่ครับ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ขออนุญาตท่านประธานครับ คือคงจะไม่ใช่เป็นเรื่องแก้ว่า ถึงเวลาตัวจริงนี้กรุณาไปใส่เลขหน้ากำกับครับ ไม่มีเลขหน้า

ประธาน : ท่านผู้ใดจะขอแก้ใหม่ครับ ถ้าไม่มีก็ถือว่าที่ประชุมรับรองบันทึกการประชุม คราวที่แล้วนะครับ

ต่อไป ประเด็นวาระที่ ๓ พิจารณาการตรวจร่างรัฐธรรมนูญ ก็อย่างที่ผมได้เรียนให้ ที่ประชุมทราบแล้วว่า การแก้ไขรัฐธรรมนูญมันจะมีไปเรื่อย ๆ ขณะนี้ ๓ กรอบกำลังประชุมกันอยู่ ประชุมกัน อย่างไม่แล้วเขาก็จะไปเสนอกรรมาธิการร่างให้แก้ ถ้าเมื่อแก้ได้ก็แก้ไปเลย แก้ไม่ได้เขาขอสงวน คำแปรญัตติไว้ ท่านได้เตรียมมาว่าจะเสนออะไรอย่างไร เชิญเลยครับ คุณสุกรีเตรียมมาเป็นเอกสาร ไซ้ใหม่ครับ

นายสุกรี เอื้ออนันต์ : เอกสารที่ผมได้สำเนาแจกไปให้ท่านอนุกรรมาธิการอ่านแล้วนะครับ ผมขอกราบเรียนว่า นี่เป็นความคิดเห็นส่วนตัวนะครับ ที่เสนอที่ประชุมเพื่อที่ต่อองการที่จะแลกเปลี่ยน ความคิดเห็นกันเพื่อมีข้อสรุป ถ้าเมื่อว่าข้อความที่เกี่ยวข้องที่เป็นอยู่ในหน้าที่ของอนุกรรมาธิการนั้น ถ้าเมื่อที่ประชุมเห็นด้วยเราก็จะได้เสนอไปเป็นผลงานของคณะอนุกรรมาธิการของเรา ข้อความไหน ที่ลักษณะเป็นความคิดเห็นเพิ่มเติมนอกเหนือจากหน้าที่ คือเห็นว่าเป็นความคิดเห็นส่วนตัวว่า มันน่าจะ เขียนลงไปรัฐธรรมนูญฉบับใหม่นี้ด้วยนะครับ อันนี้เป็นความคิดเห็นส่วนตัวก็อาจจะแลกเปลี่ยน ความคิดเห็นกับท่านอนุกรรมาธิการทุกคนด้วยนะครับ ผมจะขอเริ่มเลยนะครับ ในมาตรา ๓๒ วรรคสี่ ที่ใช้คำว่า ตามที่ผมจดไว้ นะครับ บุคคลอื่นใดเพื่อประโยชน์ของผู้เสียหายนี้หมายความว่า คนที่จะร้อง ต่อศาลที่จะเรียกร้องปลดทุกขให้กับผู้เสียหายนั้น คำว่า บุคคลอื่นใด นี้จะกว้างเกินไป คำว่า บุคคลอื่นใด ถ้าไม่จำกัดลงไปแล้วมันจะมีคนที่แสวงหาผลประโยชน์จากการที่จะเข้ามาร้องอันนี้ จะเห็นบ่อย ๆ ที่เป็นองค์อธิสระกิติ หรือเป็นพวกที่ชอบไปยุ่งเรื่องของคนอื่นกิติ ชอบมาเป็นตัวแทนของผู้เสียหาย ซึ่งสามารถทำได้ เพราะฉะนั้นตรงนี้น่าที่จะนิยามลงไปให้แคบขึ้นมานิดหนึ่งว่า บุคคลอื่นใดในนี้ควรจะ

วันพุธที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐

มีความเกี่ยวข้องกับผู้เสียหายอย่างไรบ้างหรือเปล่า หรือจะเป็นองค์กระอิสระ องค์กรเกี่ยวกับทางด้านการคุ้มครองผู้บริโภคหรือว่าคุ้มครองทางด้านสิทธิมนุษยชน อันนี้เป็นข้อที่ผมขอเสนอแก้ไขในมาตรานี้ขออภิปรายเลยนะครับ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ขออนุญาตพินิจหนึ่งว่า ในประเด็นของพีถ้าใส่ตรงทำยว่า ตามที่กฎหมายบัญญัตินี้มันจะขยายความไหมครับ เพราะว่าสุดท้ายถ้าไม่มีกฎหมายมันก็ยังไม่รู้ทิศทางจะทำอย่างไรต่อ แต่ถ้าเราใส่ตามที่กฎหมายบัญญัติ คำว่า บุคคลอื่นใดในกฎหมายที่บัญญัติมันก็จะแคบขึ้น

ประธาน : ท่านอนุกรรมการครับ ผมจะขออนุญาต เพราะข้างบนเขาเรียก จะฝากรองประธานดูแลแทนหน่อย จะไปแถลงข้างบน

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ถ้าหากว่าพีเป็นห่วงว่า บุคคลอื่นใดมันกว้างไป ถ้าเราใส่ไปตรงทำยของวรรคนี้ว่าตามที่กฎหมายบัญญัติเหมือนตรงอื่น มันจะทำให้การใช้สิทธิที่ดี บุคคลที่จะใช้สิทธิที่ดี วิธีการที่ดี มันจะกระจ่างขึ้นโดยกฎหมายบัญญัติและก็จะแคบ ไม่ทราบว่าจะดีไหมครับ

นายวรรณชัย บุญบำรุง : เรียนในตรงส่วนความเข้าใจของผมในตามวรรคนี้ ผมเข้าใจว่า อันนี้มันเป็นการเขียนให้สิทธิตามรัฐธรรมนูญเลย โดยที่ไม่ต้องไปขึ้นอยู่กับเกี่ยวกับกฎหมายว่าจะต้องบัญญัติให้สิทธิในการดำเนินการใดก่อนจะมีการกระทบต่อสิทธิเสรีภาพ เรื่อง กรณีมีการเอาคนไปไว้ที่ Safe house หรืออะไรพวกนี้ ที่ว่ามันไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่จำเป็นต้องมี วิ. อาญามาเขียนรองรับอะไร อันนี้เป็นการเขียนคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนตามรัฐธรรมนูญเลย ซึ่งประชาชนสามารถใช้สิทธินั้นได้ รู้สึกมาตราต้น ๆ ก็มีพูดถึงเกี่ยวกับเรื่องการใช้สิทธิตามรัฐธรรมนูญนี้ในกรณีที่ถูกกระทบสิทธิเอาไว้ได้เลย มาตรา ๒๔ วรรคสามก็เขียนเอาไว้ เพราะฉะนั้นตรงนี้ไม่ต้องมีกฎหมายบัญญัติมารองรับ เดี่ยวผมขออนุญาตชี้แจงให้ความเห็นตรงส่วนประเด็นนี้ก่อนนะครับว่า บทบัญญัติในหมวดสิทธิเสรีภาพจะตัดคำว่า ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ นี้ออกไปเกือบหมดเลย เพราะเนื่องจากว่าไปบัญญัติไว้ตาม มาตรา ๒๔ วรรคสามอยู่แล้วก็คือสามารถใช้สิทธิทางศาลได้โดยตรงโดยไม่ต้องรอให้รัฐมานั่งออกกฎหมาย แล้วถึงจะใช้สิทธินั้นได้ ซึ่งเป็นปัญหาอยู่ตามรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ ว่า รัฐไม่ออกกฎหมายตามที่บัญญัติ มาสักที สิทธิเสรีภาพก็ไม่รู้ว่าจะใช้กันได้หรือเปล่า เพราะเขียนเอาไว้แค่นี้รัฐธรรมนูญ เพราะฉะนั้น คำว่า ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ ก็เลยจะตัดออกหมดนะครับ ในตรงส่วนของตัวคำว่า บุคคลอื่นใด ที่ผมจำได้ก็คือ กรรมการยกร่างต้องการเขียนในลักษณะว่าก็เป็นบุคคล ความหมายก็คือเจตนาผมก็เป็นบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้เสียหาย พวกญาติ พวกสนิทอะไรพวกนี้ต่าง ๆ แต่คงไม่รวมไปถึงบุคคลที่ไม่ได้เกี่ยวข้องเลย ซึ่งอาจจะตีความกว้างได้จนถึงเป็นเพื่อนหรือว่าจะอะไรอย่างนี้ที่รู้จักและทราบข่าวว่ามีการเอาคนไปคุมขังไปเก็บตัวไว้โดยที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยที่ไม่จำเป็นต้องเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ประชาชนด้วยกันเอง

วันพุธที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐

หรืออย่างกรณี คุณหมอบระกิตอะไรพวกนี้ก็อาจจะเข้ากรณีนี้ได้เช่นกัน ซึ่งการเขียนเช่นนี้ก็จะทำให้มีความหมายกว้าง แต่ก็อาจจะจะมีปัญหาอย่างที่ท่านสุกรีว่ามันอาจจะมีการใช้สิทธิร้องกันมากจนเกินไป ตรงส่วนนั้นจะเขียนอย่างไรให้มันชัดเจนขึ้น แต่ตอนนี้ในตรงส่วนขององค์กรคุ้มครองผู้บริโภคคิดว่าอาจจะไม่เกี่ยวข้องโดยตรง เพราะเรื่องนี้มันเกี่ยวข้องกับเรื่องการไปจำกัดสิทธิเนื้อตัวร่างกาย เรื่องที่เกี่ยวกับสิทธิทางด้านการบริโภค แต่กรรมกรสิทธิมนุษยชนอะไรต่าง ๆ นี่ผมไม่แน่ใจว่าองค์กรต่าง ๆ ดังกล่าวนั้นเขามีอำนาจริเริ่มของเขาได้เองอยู่แล้ว หากจะใช้อำนาจตามของตรงส่วนของเขาเองในการที่ว่ามีแผนปฏิบัติไม่ถูกต้องตามกฎหมายก็จะต้องไปดูในตรงส่วนขององค์กรสิทธิมนุษยชนอะไรต่าง ๆ เขาเขียนให้อำนาจในกรณีที่ว่าปฏิบัติไม่ถูกต้องอันนั้นอยู่แล้ว อาจจะไม่จำเป็นต้องมาเขียนไว้ตรงนี้ แต่เห็นด้วยว่าจะเขียนอย่างไรให้กว้างว่าเฉพาะบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้เสียหายเท่านั้น

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : พอจะเข้าใจแล้ว คำตอบดอกเตอร์วรรณชัย เรามาดูสิว่า ส่วนที่ ๓ ที่พีสุกรีได้กรุณาตั้งข้อสังเกตมันเป็นส่วนหนึ่งของหมวดที่ ๓ หมวดที่ ๓ ที่ว่ามาตรา ๒๘ เพราะฉะนั้นแล้วอย่างที่บอกว่าพยายามตัด กฎหมายบัญญัติออกไปหมดแล้วก็เพราะว่ามันมาอยู่ในหลักใหญ่ ก็คือในหัวหน้าหมวดคือที่มาตรา ๒๘ คือในมาตรา ๒๘ จะเห็นว่าวรรคสามจะบอกว่า บุคคลใช้สิทธิทางศาลเพื่อบังคับให้รัฐต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติในหมวดนี้โดยตรง หากการใช้สิทธิและเสรีภาพในเรื่องใดที่มีกฎหมายบัญญัติรายละเอียดแห่งการใช้สิทธิและเสรีภาพตามที่รัฐธรรมนูญฉบับนี้รับรองไว้แล้วให้การใช้สิทธิและเสรีภาพในเรื่องนั้นให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ นี่จะมีตามที่กฎหมายบัญญัติอยู่แล้วพีสุกรี ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติมันหมายถึงว่าทุกอย่างเลย ไม่ว่าจะเป็นการใช้สิทธิศาลไหน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องว่าบุคคลใดบ้างที่จะใช้สิทธิและใช้สิทธิอย่างไรก็อยู่ในตรงนี้ เพราะว่าส่วนที่ ๓ มันเป็นส่วนหนึ่งของหมวดที่ ๓ พอจะแปลงได้ใหม่ดอกเตอร์วรรณชัย ก็คงจะหมดคลายความกังวลของพีในเรื่องนี้ได้ นะครับ อันนี้ก็ผ่านไปแล้วนะครับ ก็ขอบคุณที่มีความเห็นเป็นประโยชน์นะครับ เชิญประเด็นอื่นต่อครับ

นายสุกรี เอื้ออนันต์ : ในมาตรา ๔๕ วรรคสี่และวรรคห้า ความจริงก็รายงานไว้ คราวที่แล้วนะครับ วัตถุประสงค์คือต้องการตัดคำว่า ได้ ออกไป เพราะว่าถ้าดูตามเนื้อหาทั้งหมดแล้วจะรู้สึกว่าการบัญญัติอันนี้จะต้องตราขึ้นหลังจากที่รัฐธรรมนูญออกใช้แล้ว เพราะฉะนั้นคำว่า ได้ มันลักษณะที่ว่ากฎหมายนี้ได้ออกมาแล้ว ซึ่งผมถ้าเผื่อว่าตัดคำว่า ได้ ออกไปแล้วเพื่อความมั่นใจที่น่าที่จะครอบคลุมไปถึงการออกกฎหมายในอนาคตด้วย ซึ่งอันนี้ผมก็ไม่ขัดข้องความจริงก็เขียนไว้ในรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ เหมือนกัน มีคำว่า ได้ อยู่ แต่ว่าคำว่า ซึ่งได้ตราขึ้น ตรงนี้น่าจะเป็นประโยคที่ขยายบทบัญญัติแห่งกฎหมาย มันเป็นประโยคที่ขยายความในบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ซึ่งใช้คำว่า ซึ่งได้ตราขึ้น มันก็อาจจะดูภาพออกได้ แต่ว่าคล้าย ๆ กับว่ากฎหมายฉบับนี้ได้มีการตราขึ้นแล้วก่อนรัฐธรรมนูญฉบับนี้ ออกใช้บังคับ ตัดคำว่า ได้ ออกไปครับ

วันพุธที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐

นายวรรณชัย บุญบำรุง : ก็คิดว่าไม่เสียความหมายอะไร แต่ว่าเขียนเอาไว้ก็ในตาม
แง่ของกฤษฎีกาก็เขียนเอาไว้แบบนี้เหมือนกัน ได้ทั้ง ๒ อย่างนะครับ แต่ว่าถ้าเน้นก็คือคำว่า ซึ่งได้ตราขึ้น
ก็หมายถึงว่ารวมทั้งกฎหมายอนาคตด้วยว่าจะต้องได้ตราขึ้นแล้ว อันนี้เป็นการพูดลักษณะที่ว่าไม่ว่าจะมี
อยู่แล้วถึงแม้มันมีกฎหมายปัจจุบันที่เขียนก่อนหน้ารัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ ไว้ใช้บังคับ ปัจจุบันนี้
ถ้ามันไม่ขัดกับรัฐธรรมนูญมันก็ยังใช้ได้อยู่แล้วก็รองรับตามนี้อยู่แล้วนะครับ ปัจจุบันแล้วก็รวมทั้ง
ในอนาคตนี้ด้วย ไม่เสียหายครับ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ฝ่ายกฤษฎีกาอธิบายว่า คำว่า ได้ ของวรรคสอง แปลว่า
กฎหมายที่มีอยู่แล้วและจะมีในอนาคตครับ คำว่า ได้ ถ้าไม่เห็นด้วยก็จบ ถ้าไม่เห็นด้วยก็ต้องอภิปราย
กันนัดหนึ่งตรงนี้

นายสุกรี เอื้ออนันต์ : ผมไม่ขัดข้อง เพราะว่าเป็นข้อความที่ใช้ขยายบทบัญญัติ
ในมาตรา ๔๗ วรรคสอง องค์การของรัฐที่เป็นอิสระองค์กรหนึ่งอันนี้ ผมคิดว่าน่าที่จะมีกฎหมายบัญญัติว่า
องค์กรนี้ตั้งขึ้นโดยกฎหมาย ไม่ใช่ว่ากรมประชาสัมพันธ์ก็สามารถไปตั้งได้ หรือสำนักปลัด สำนักนายก
อย่างคราวนี้ที่เกิดขึ้นในกรณีของช่อง ๑๑ อย่างนี้เป็นต้น ซึ่งมันไม่มีองค์กรในการที่จะรับรอง ซึ่งองค์กรนี้
เป็นองค์กรที่สำคัญกว่า เพราะฉะนั้นองค์กรนี้น่าจะตั้งขึ้นมาโดยกฎหมาย จึงเห็นว่าควรจะมีข้อความใด
ที่ระบุให้ชัดเจนว่าองค์กรอิสระนี้ได้ตั้งขึ้นโดยกฎหมาย ต้องผ่านสภา ไม่ใช่โดยรัฐบาลไปตั้ง

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : คือประเด็นนี้ก่อนที่จะให้ท่านอนุกรรมการได้ถกแถลง
ผมจำได้ว่า ผมเปิดวิทยุฟัง ไม่ทราบว่ามีใครได้ฟังใหม่ว่า จะมีคนได้ออกความเห็นในเรื่องนี้ว่าอยากจะให้
องค์กร ไม่ใช่ใช้ว่า องค์กรหนึ่ง ใช้คำว่า องค์กร เฉย ๆ เพื่อที่จะว่าไม่ผูกมัดว่าต้องมีองค์กรเดียว -----

วันพุธที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐

ถ้าเกิดว่าองค์กรหนึ่งเขาวานะ ในคนที่อภิปรายที่ผมได้ยินว่า มันจะถูก Fix และต่อไปเกิดมีความจำเป็นก็จะทำให้องค์กรอื่นเพิ่มขึ้นมาไม่ได้ คราวนี้ประเด็นก็อยู่ที่ว่า เจตนารมณ์ของกรรมาธิการยกร่างรัฐธรรมนูญ เขาได้ร่างวรรคนี้เขาต้องการอะไร ก็คงจะต้องมาหาความรู้จากท่านอนุกรรมการทุกท่านว่า ควรจะมีองค์กรหนึ่งองค์กรเดียวและเป็นองค์กรของรัฐ รัฐจัดตั้งขึ้นโดยกฎหมายหรืออย่างไร ในการที่มาบริหารเรื่องจัดสรรคลื่นความถี่ให้มันถูกต้อง ให้มันเป็นธรรม อยากจะฟังความเห็นของท่านอนุกรรมการ พี่สุกรีเห็นว่าควรจะมีองค์กรเดียว โดยรัฐจัดโดยกฎหมายหรืออย่างไรครับ

นายสุกรี เอื้ออนันต์ : หามิได้ครับ คือองค์กรก็องค์กรไม่สำคัญ แต่องค์กรที่ตั้งขึ้นมาตอนนี้คล้าย ๆ กับว่า กสท. หรือ กทช. ของอดีตที่ผ่านมา คือตั้งขึ้นโดยกฎหมาย เพราะฉะนั้นในที่นี้อาจจะก็องค์กรก็ตาม ขอให้มันเป็นองค์กรที่อิสระ เกี่ยวข้องกับทางด้านนี้ แต่องค์กรนี้จะตั้งขึ้นโดยกฎหมายอย่างเดียว

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : และโดยกฎหมายต้องเป็นของรัฐด้วยไหม

นายสุกรี เอื้ออนันต์ : เขียนอย่างนี้ก็ไม่ขัดข้องนะครับ องค์กรที่เป็นของรัฐ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ของเอกชนก็ไม่เป็นไร

นายสุกรี เอื้ออนันต์ : ก็เป็นไปก็ไม่ได้ครับ ให้เราตัด ของรัฐออก

นายวรรณชัย บุญบำรุง : คือผมก็ไม่ได้รับผิดชอบตรงส่วนหมวดนั้นะครับ แต่ถ้าลองคิดดูก็มีข้อสงสัยอยู่เหมือนกัน เพราะว่ารัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ เขาเขียนว่า ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติเอาไว้ แล้วเจตนารมณ์ก็ต้องการให้มีเป็นองค์กรหนึ่ง แต่ต้องเป็นองค์กรของรัฐนะครับ อันนี้ชัดเจน คงไม่ใช่เป็นองค์กรเอกชนแน่นอน ที่จะมาควบคุมจัดสรรคลื่นความถี่อะไรต่าง ๆ แล้วก็ต้องเป็นองค์กรเดียว มีไว้ค่อนข้างชัดเจนองค์กรหนึ่งเท่านั้น ก็คงไม่มีหลายองค์กร เพราะฉะนั้นถ้าหลายองค์กรมันจะทับซ้อนในเรื่องอำนาจ แต่ที่นี้อย่างที่ผมสงสัยว่า อาจจะเป็นไปได้ว่าที่มีการตัดคำว่า ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ ในหมวดนี้ออกไปหมด เกี่ยวเรื่องหมวดสิทธิเสรีภาพ แต่การมาตัดตรงนี้ไปมันอาจจะทำให้ไม่ชัดเจน เพราะถ้าหมวดสิทธิเสรีภาพอื่น ๆ ประชาชนมีสิทธิอะไร เสมอภาคอะไรอย่างไร ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ ตัดออกไปเพื่อรองรับว่าให้มีสิทธิใช้ตามรัฐธรรมนูญนี้ได้โดยตรง โดยไม่ต้องไปรอให้กฎหมายมาบัญญัติอีกทีหนึ่ง แต่ในตรงส่วนนี้มันเป็นเรื่องการจัดตั้งองค์กรของรัฐขึ้นมา เจตนารมณ์ก็คงต้องไปเป็นตามที่กฎหมายบัญญัตินะครับ การเขียนไว้ก็น่าจะชัดเจน อันนี้ผมจะลองไปสอบถามเจ้าหน้าที่กฤษฎีกาที่เรารับผิดชอบเกี่ยวข้องว่า ตัดตรงนี้ออกไปเพราะอะไรนะครับ คำว่า ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ขอขอบคุณท่านดอกเตอร์วรรณชัย วรรคนี้ท่านอาจารย์อุดมลงดูว่า มันมีสาระหลายอันซ้อนกันอยู่นะครับ

อันที่ ๑ คือให้มีองค์กรของรัฐ ก็แปลว่าไม่ใช่ของรัฐไม่ได้ ต้องเป็นองค์กรของรัฐและต้องมีอิสระด้วย องค์กรรัฐต้องมีอิสระไม่ถูกใครครอบงำ เป็นองค์กรหนึ่ง ฟังดูแล้วคือมีแค่องค์กรเดียว ซึ่งพี่สุกรี

วันพุธที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐

ก็อยากจะให้เห็นว่าต้องตั้งโดยกฎหมายด้วย ซึ่งคำว่า องค์การของรัฐ ถ้าไม่บอกโดยกฎหมายอาจจะไม่ใช่ ออกโดยพระราชบัญญัติหรือโดยอะไร อาจจะเป็นมติ ครม. อย่างนั้นใช่ไหม ซึ่งถ้าเป็นมติ ครม. พี่เห็นว่า มันจะทำงานไม่ Work หรือว่ามันจะถูกจำกัดตรงไหน มันจะสู้ตั้งโดยกฎหมายไม่ได้ยังไงครับ

นายสุกรี เอื้ออนันต์ : คือเราจะเห็นว่า กทช. หรือ กสช. ที่ในอดีตมันมีปัญหา เพราะว่า รัฐเข้ามาควบคุม พยายามเข้ามาไม่อิสระ เพราะฉะนั้นถ้าเมื่อเขียนกฎหมายขึ้นมาเป็นแบบนี้แล้ว องค์การนี้ นำที่ต้องออกเป็นกฎหมายโดยรัฐสภาในการที่จะออกมาให้ใช้ ให้ความเป็นอิสระของเขาให้มีหลักประกัน มากกว่าครับ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : เชิญท่านดอกเตอร์วรรณชัย

นายวรรณชัย บุญบำรุง : ถ้าดูบทเฉพาะกาลก็จะมีมาตรา ๒๙๕ (๑) ครับ ที่พูดเกี่ยวกับเรื่องว่า จะต้องมีการตรากฎหมายเพื่อจัดตั้งองค์กรของรัฐนะครับ อันนั้นก็เห็นชัดเจน เพราะฉะนั้นก็เลยรู้สึกที่ตรงนี้มันมาเขียนเอาไว้คำว่า ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ มันก็น่าจะเขียนไว้ มันก็จะได้มาสอดคล้องกับมาตรา ๒๙๕ ซึ่งเขามีระยะเวลาที่ว่าจะยังเป็นบทเฉพาะกาลเขียนรองรับเอาไว้ในครั้งรับว่าจะต้องดำเนินการตรากฎหมายภายใน ๑ ปี นับแต่วันประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้ตามมาตรา ๔๗ วรรคสอง ยังไม่ให้นำมาใช้บังคับภายใน ๑ ปี เพราะฉะนั้นตรงนี้มาตรา ๔๗ วรรคสอง เดิมไว้มันก็ไม่น่าจะเสียหายอะไร

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : พี่สุกรีเห็นหรือยังครับ ดอกเตอร์วรรณชัยอธิบายให้เห็นต้อง ขอบคุณนะ คือสิ่งที่พี่ห่วงใยมันอยู่ในมาตรา ๒๙๕ (๑) เน้นไว้เลยว่ามาตรา ๔๗ วรรคสอง ไม่ให้นำมาใช้ จนกว่าจะมีการตรากฎหมาย ก็แปลว่าองค์กรของเราต้องตราโดยกฎหมาย อย่างนี้รับได้ไหมครับ ขอบคุณครับ ท่านวรรณชัย รู้สึกอ่านกฎหมายแล้วโยงได้เก่งมาก แสดงว่าอ่านรัฐธรรมนูญปรุแล้วใช่ไหม ครับ

นายวรรณชัย บุญบำรุง : ก็ขอสารภาพว่ายังไม่เคยอ่านเต็มสักที ไม่มีเวลา พอดีนึกขึ้นได้ว่าเขารู้สึกจะมีการพูดกันเกี่ยวกับเรื่องพวกนี้เอาไว้อยู่ท้าย ๆ พอดีบังเอิญเปิดไปเจอเท่านั้นครับ

นายสุกรี เอื้ออนันต์ : ครับ ประเด็นต่อไปในมาตรา ๕๐ วรรคสาม บุคคลย่อมมีสิทธิได้รับการป้องกันและขจัดโรคติดต่ออันตรายจากรัฐ โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายและทันต่อเหตุการณ์ อันนี้โดยส่วนตัว ผมมองเห็นว่า จริง ๆ แล้วเป็นหน้าที่ของรัฐในการที่จะดำเนินการที่จะมีการป้องกันและขจัดภัยอันตราย อันนี้ ไม่ใช่ทำให้เกิดขึ้นมาก่อนแล้วเอกชนถึงจะไปรัฐ บุคคลถึงจะไปเรียกร้องกับรัฐ ในนี้จริง ๆ แล้ว คือความจริงอาจจะอยู่นอกเหนือหน้าที่ของคณะอนุกรรมการของเรา แต่ว่าผมคิดว่าน่าที่จะลองไปให้ ท่านประธานไปอภิปรายดูว่า ถ้าเผื่อมาเปลี่ยนไปเป็นอยู่ในนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ เกี่ยวกับเรื่องทางด้าน สาธารณสุขจะเหมาะสมกว่าหรือไม่ อันนี้เป็นความคิดเห็นส่วนตัวนะครับ

วันพุธที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ไม่มีใครออกความเห็น ดอกเตอร์วรรณชัยว่าอย่างไร รู้สึกจะจับคู่ได้ดีมากเลย

นายวรรณชัย บุญบำรุง : คือผมก็ยังมาดูแนวนโยบายด้านสาธารณสุขนี้ หาไม่เจอ

นายสุกรี เอื้ออนันต์ : อยู่ในนโยบายทางด้านสังคมครับ อยู่มาตรา ๗๑ เป็นต้นไป

นายวรรณชัย บุญบำรุง : แล้วจะมีที่เกี่ยวกับสาธารณสุข ก็ไม่มี เขียนไว้ตรงไหนชัดใช้ไหมครับ ตรงส่วนนี้ถ้าเป็นความเห็นของผม เบื้องต้นก็เห็นว่าขณะนี้ค่อนข้างจะเป็นรายละเอียดของสิทธิประชาชนที่เขียนเอาไว้ในเรื่องต่าง ๆ นะครับ ตอนนโยบายเกี่ยวกับสาธารณสุขมาตรา ๗๙ (๒) ก็เขียนไว้กว้าง ๆ ซึ่งมันก็อาจจะคล้าย ๆ รวมถึงอันนั้น คือนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐเท่าที่ผมเข้าใจคือเขาจะพยายามเขียนไว้กว้าง ๆ ไม่ลงไปรายละเอียดมากจนเกินไป แต่ว่าในเมื่อประชาชนมีสิทธิก็ต้องเป็นหน้าที่ของรัฐที่จะต้องจัดทำให้ เพราะว่าถ้ารัฐไม่จัดทำให้เขาสามารถเข้ามาตรา ๒๔ พรรคสามอะไรนั้นได้อยู่แล้วครับ ซึ่งมันก็มีปัญหาเหมือนกันมาตรา ๒๔ พรรคสาม เท่าที่ผมฟังมาท่านอาจารย์มีชัยท่านก็เห็นว่า สงสัยเหมือนกันว่าการใช้สิทธิตามมาตรา ๒๔ พรรคสาม ถ้าไม่ได้มีการดำเนินการในสิทธินั้น รัฐไม่ได้ทำให้ไปฟ้องศาล ศาลสงสัยคงรับคดีกันไม่หวาดไหวแน่นอน ก็ยังสงสัยในทางปฏิบัติว่าจะใช้กันอย่างไร ก็เลยอยากจะเรียนเป็นข้อสังเกตว่ามันมีปัญหาเกี่ยวกับมาตรา ๒๔ พรรคสามเหมือนกัน เพราะเป็นของใหม่ สิทธินี้ค่อนข้างมากเลยครับ ตามสิทธิเสรีภาพทุกเรื่อง

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ที่พี่สุกรีดูมาตรา ๕๐ พรรคสาม ขจัดโรคติดต่ออันตราย โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายผมว่ารัฐไหวไหม คือตอนนี้ ๓๐ บาทรักษาทุกโรค มันก็เกิดปัญหา คนที่เป็นโรคไต ซึ่งต้องได้รับการเยียวยาตอนนี้หมอบอกว่ายังไม่ถึงเวลาเสียที ไปผลัดแล้วผลัดอีกอยู่ในการที่จะผ่าตัดรักษาไต และผมก็ไม่รู้ว่าพอผลัดไปสุดท้ายก็เลยเหมือนศาลจำหน่ายคดี คือมันตายก่อนครับ ผมก็ไม่มั่นใจเสร็จแล้วมาบัญญัติถึงขนาดว่าเป็นหน้าที่ของรัฐไม่เสียค่าใช้จ่าย แล้วที่นี้โรคติดต่ออันตรายที่มันเยอะและค่ายาแพงอยู่ โรคเอดส์ โรคร้ายแรงอื่น ๆ อีกละเยอะๆ ผมกำลังอยากจะรู้ว่าบทบัญญัติมันเขียนแล้วดีเป็นการที่จะให้สิทธิกับประชาชน แต่รัฐแบกภาระไหวไหม

เรื่องการศึกษาเหมือนกัน ๑๒ ปี ๑๕ ปี ผมก็ยังเห็นว่าผมเป็นผู้ปกครองผมไม่เสียค่าเล่าเรียน แต่ค่าใช้จ่ายผมแพงกว่าค่าเล่าเรียนนะ ผมเริ่มระยะแรกที่ว่าเครือข่ายผู้ปกครอง ผมเป็นประธานเครือข่าย พี่เชื้อใหม่ พวกผู้ปกครองบางคนเขาไม่มีสตางค์ ประธานต้องรักษาหน้าต้องออกให้อีก อ้อเลย ตอนนั้นเป็นปีแรกที่ว่ารัฐจะไม่ค่อยสนับสนุนเงิน แล้วก็เรียนฟรีก็ต้องตั้งเครือข่ายผู้ปกครอง ผมว่าดูมัน疼นะประธาน แต่ไม่ได้เรื่องเลย ต้องรับภาระบาน แล้วพี่ต้องไปดูนะ ค่าน้ำ ค่าไฟฟ้า ค่าขยะ ค่าแอร์ ค่าอะไรทุก ๆ อย่างมาเก็บนักเรียนหมดเลย ต้องมีใบเสร็จหมดเลย ผมเลยไม่รู้ว่าคุณไม่เสียค่าใช้จ่าย

วันพุธที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐

คือค่าใช้จ่ายเฉพาะค่าเล่าเรียนใหม่ และค่าอื่น ๆ มันไม่รวม แต่ค่าอื่น ๆ อาจจะมีแพงกว่า ผมเลยง
ไปหมดว่า ผมอยากจะกลับไปเสียค่าเล่าเรียนอย่างเดิมและไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายจะดีกว่าไหม ซึ่งประเด็น
พวกนี้ผมก็ไม่เห็นมีใครพูดเลยนะว่าไม่ต้องค่าใช้จ่ายมันแปลว่า ค่าใช้จ่ายทุกอย่างหรือเปล่า ที่ที่สุกรีพูดถึง
ประเด็นวรรคสาม ผมเลยยาวไปถึงการศึกษา เติญอาจารย์อุดมครับ

รองศาสตราจารย์อุดม รัฐอมฤต : ผมดูแล้วมาตรา ๕๐ วรรคสามที่คุณสุกรีพูดถึง น่าจะ
เป็นเจตนาของผู้ร่างที่ต้องการจะให้คุ้มครองมากเป็นพิเศษ คล้าย ๆ เพิ่มเติมเข้าไป เพราะถ้าไปใส่
แนวนโยบายแห่งรัฐ เท่ากับเป็นเรื่องรัฐ อาจจะไปดูว่าพอจะทำได้ไหม แต่ถ้าบัญญัติไว้ในมาตรานี้ต้อง
บังคับเลยคือเท่ากับว่า คนสามารถใช้สิทธิเรียกร้องตรงนี้ได้เลยว่า ท่านจะมาเรียกค่าใช้จ่ายอะไรจาก
ประชาชนไม่ได้ ท่านจะต้องลงทุนกับตรงส่วนนี้ ซึ่งผมเข้าใจว่าเป็นความใจกว้างของผู้ร่างต้องการจะให้
รับรองเต็มที่ ซึ่งส่วนว่าข้อวิตกว่าจะทำได้หรือเปล่านั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : อาจารย์รู้ใหม่ทางกฎหมายพอบัญญัติให้เป็นสิทธิและ
เป็นหน้าที่ของรัฐ แล้วถ้าเกิดมันไม่ทำเป็นปัญหาต่อเนื่องเยอะเลยนะ อันที่ ๑ อย่างที่ผมบอกถ้าเกิดว่า
ต้องผ่าตัดแล้วไม่ผ่า หรือรักษาโรคร้ายแรงและไม่รักษา คนที่เป็นหมอโรงพยาบาลนั้นถ้าเขาไปแล้วผลัด
แล้วผลัดอีกและเขาตายก็โดนข้อหาประมาทเลยนะ ทำงานซ้าก็ถือว่าผิดนะ ในแง่ของศาลปกครองก็คือผิด
แล้วนะ แล้วที่นี้ประเด็นว่าเรื่อง พรบ. เรื่องเจ้าหน้าที่ของรัฐละเมิดอีก รัฐต้องรับผิดชอบในเรื่องทางแพ่งและ
เจ้าหน้าที่ของรัฐก็ต้องถูกดำเนินคดี ท่านรู้ใหม่ว่าตอนนี้องการแพทย์เขาหวั่นไหวนะ ผมถูกเจ้านายเรียกไป
แก้ปัญหาแพทย์ เขากำลังจะออกกฎหมายเพื่อคุ้มครอง มันก็เกิดประเด็นจากที่อำเภอธนบุรี จังหวัด
นครศรีธรรมราช แพทย์รักษาคนไข้ได้ตั้งอีกเสบแล้วตาย เขาฟ้องทางแพ่ง ทางกระทรวงเราต้องจ่ายเงิน
ไปแล้ว เสรีแล้วตอนฟ้องทางแพ่งทางแพทย์ไม่สู้คดีเต็มที่ เพราะ พรบ. ว่าด้วยความรับผิดชอบให้ฟ้อง
หน่วยงานของรัฐห้ามฟ้องเจ้าหน้าที่ของรัฐ และจะไต่เบียดได้ต่อเมื่อประมาทร้ายแรงหรือจงใจ ก็เลยไม่ค่อยสู้
ความเต็มที่ พอแพ่งแพ้ม้าฟ้องอาญา ที่นี้มาฟ้องอาญาข้อเท็จจริงทางแพ่งมันเดินไปไกลกว่าประมาท อาญา
มันไม่ต้องประมาทร้ายแรงนะครับ แต่ประมาทคนตายนี้ติดคุก มาฟ้องหมอ ๒ คน หมอคนหนึ่งคนชื่อยาชา
อีกคนเป็นคนลงมือผ่าตัด เหตุที่ฟ้องเพราะว่ารายงานการชันสูตรพลิกศพสาเหตุการตายบอกว่า เกิดจาก
การที่คนไข้เจ็บปวดจากการที่ถูกลงมีด ทนพิษบาดแผลไม่ไหว เขาก็บอกว่าหมอประมาท ๒ คน หมอ
ให้ยาให้ยาไม่ได้ขนาดกับหมออีกคนลงมีดยังออกฤทธิ์ไม่ตี ก็กลายเป็นว่าหมอชวยเลย ต่อไปนี้หมอ
โรงพยาบาลอำเภอไม่รักษาแล้วอาจารย์วรรณชัย คือเหนื่อยแล้วยังต้องถูกฟ้อง เขาบอกว่าคนไข้แบบนี้เกิน
ศักยภาพของโรงพยาบาลอำเภอ โยนไปให้โรงพยาบาลจังหวัด แล้วอาจารย์วรรณชัยคิดว่า คนได้ตั้งต้อง
เดินทางตั้งไกล แทนที่จะมีโอกาสรอดกลายเป็นไม่รอดแล้ว เขาก็เลยจะออกกฎหมายคุ้มครองหมอ ซึ่ง
อาจารย์ดูแล้วมันก็เกินไป เขาจะบอกว่าการที่บริการเกี่ยวกับสาธารณสุข ไม่ว่าจะแพทย์ พยาบาลจะได้รับ

วันพุธที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐

การคุ้มครองโดยไม่ต้องถูกฟ้องไม่ต้องถูกร้องทุกอย่างอย่างสิ้นเชิงผมบอกที่จะรวบเป็นไปไม่ได้ ถ้าหากว่า ถูกคุ้มครองโดยสิ้นเชิงไม่มีทางผ่าน เขาอย่างนี้ว่าถ้าเกิดมีกฎหมายคุ้มครองสิ้นเชิงอาจารย์อุดม หมอเกิด ไม่ชอบใครมันแก่งรักษาให้มันตายไป อันนี้อาจจะเกิดขึ้นนะครับ หรือว่าประมาทอย่างร้ายแรงอาจารย์ วรณชัย ลืมเครื่องมือแพทย์บ้าง ผ่าตัดผิดบ้าง เป็นมะเร็งเต้านมย้ายไปผ่าเต้านมขวาอย่างนี้ ผมกำลังบอกว่ามันจะต้องให้ความคุ้มครองคล้าย ๆ พรบ. ว่าด้วยการละเมิดของรัฐที่ว่า เว้นแต่ตั้งใจ ประมาทร้ายแรง ก็ไม่คุ้มครอง เจริญอาจารย์อุดมครับ

วันพุธที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐

รองศาสตราจารย์อุดม รัฐอมฤต : คือผมคิดว่าแนวทางที่เขาเขียนไว้ก็คือแนวทางที่รัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ รับรองไว้แค่นั้นเอง เขาล้อมาแล้วเขาก็ตัดคำว่า ตามที่กฎหมายบัญญัติ ออกเท่านั้นเอง คือเปลี่ยนถ้อยคำบางถ้อยคำ แต่ไม่เสียค่าใช้จ่าย คือถ้าดูตามที่เทียบกัน ก็คือว่าถ้าเราไปตัดเขาคราวนี้ก็เท่ากับว่าเราไปลดมาตรฐาน ก็มาอภิปรายยืดยาวอีกว่า รัฐธรรมนูญนี้ไปรับรองไว้น้อยกว่าปี ๒๕๔๐ อีก มันก็จะกลายเป็นเสียทางการเมือง ผมมองในแง่ที่ โอ.เค. มีประเด็นนะครับว่าการเขียนไว้อย่างนี้ในทางปฏิบัติทำได้หรือเปล่า

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ประเด็นนี้จะเอาอย่างไรดี

นายสุกรี เอื้ออนันต์ : คือผมเห็นด้วยกับท่านอาจารย์อุดมนะครับ เพราะว่าดูจริง ๆ แล้ววัตถุประสงค์ของผู้ร่างต้องการให้เน้นถึงสิทธิของบุคคล ตรงนี้ก็ไม่มีปัญหา เพราะว่าเราจะเน้นอย่างไรก็ได้สิทธิของบุคคล จะเอาส่วนไหนมาเน้นก็ได้ แต่ที่ผมเรียนถึงว่าถ้าเผื่อเป็นหน้าที่ของรัฐแล้วนโยบายของรัฐจะต้องเกี่ยวกับทางด้านนี้ควรจะเขียนลงไปตรงนี้ด้วยเพราะเป็นหน้าที่ของรัฐที่จะต้องทำทางด้านสาธารณสุข ทางด้านป้องกันโรคภัย โรคติดต่อต่าง ๆ เหล่านี้ เพราะว่าในมาตรา ๖๖ ซึ่งผมจะพูดถึงต่อไปก็คือเรื่องสิทธิของชุมชน ถ้าเผื่อรัฐมีหน้าที่ต้องทำตามกฎหมายแล้วไม่ทำ สิทธิของชุมชนสามารถที่จะฟ้องรัฐให้ปฏิบัติตามกฎหมายขึ้นมา ขอให้รัฐไปจัดให้มีการป้องกันอะไรขึ้นมา แต่ตรงนี้นั้นจะเกี่ยวข้องด้วยมาตรา ๗๙ แต่จะเพิ่มอีกวรรคหนึ่งหรือว่าอยู่ตรงไหนก็ได้ ซึ่งอันนี้เป็นหน้าที่ของ สสร. ซึ่งเราคงจะไม่ไปก้าวก่ายถึงตรงนั้นเพียงแต่ว่าเป็นความคิดเห็น

นายวรรณชัย บุญบำรุง : ในตรงส่วนแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ การเขียนเพิ่มเอาไว้มันก็ไม่ไม่น่ามีปัญหาอยู่แล้ว เพราะว่าบทบัญญัติที่ผมเทียบอย่างแนวนโยบายเกี่ยวกับเรื่องกระบวนการยุติธรรม ด้านกฎหมายและการยุติธรรมก็จะพยายามเขียนไว้กว้าง ๆ ให้สอดคล้องกับสิทธิในกระบวนการยุติธรรมที่เขียนไว้ในตัวต้น ๆ อยู่แล้วเหมือนกัน การมาเขียนเพิ่มไว้ในแนวนโยบายก็เท่ากับว่ารัฐต้องมีนโยบายนี้ให้ชัดเจน ผมเห็นว่าเขียนไว้ก็น่าจะดี แต่ว่าตรงนั้นต้องไม่ตัดออก ตรงหมวดสิทธินี้ก็ต้องเอาไว้ แต่ว่ามาเขียนไว้ตรงนี้คงไม่น่าจะเขียนในลักษณะถ้อยคำต่อถ้อยคำอะไรอย่างนี้ แต่เขียนอย่างไรให้สื่อให้ได้ว่ามันหมายถึงรัฐมีหน้าที่ในเรื่องการให้ช่วยในการรักษาฟรี

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : เวลาจะไปใส่มันต้องอยู่ในหมวดเป็นเรื่องเดียวกันด้วยหมวด ๕ แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ ส่วนที่ ๑ เป็นบททั่วไป ส่วนที่ ๒ ด้านความมั่นคง ส่วนที่ ๓ เรื่องบริหารราชการแผ่นดิน ส่วนที่ ๔ การศาสนา สังคมศึกษา วัฒนธรรม ส่วนที่ ๕ กฎหมายยุติธรรม ที่นี้ว่าอยู่ ๆ มันไม่มีส่วนเรื่องสาธารณสุขเลย ที่นี้ถ้าไปใส่ในปัญหาสังคมเดี๋ยวก็โดนใครมันว่าอีกกระทรวงศึกษาวันนี้ออกข่าว อาจจะยกเป็นหมวดเป็นส่วนไปเลย เอาไปแทรกไว้อยู่มาตรา เรื่องนี้ก็ต้องมาลงความคิดกันว่าสมควรที่จะยกขึ้นมาใส่เป็นเรื่องอันนี้ไหม เป็นเรื่องนโยบายของรัฐใหม่ ถ้าควร

วันพุธที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐

จะใส่แล้วก็ต้องหาหรืออาจารย์วรรณชัยเป็นพิเศษซึ่งอยู่กฤษฎีกาว่าจะไปแทรกเรื่องสังคมจะได้ใหม่
การสาธารณสุข ในมาตรา ๗๙ (๒)

นายมหินทร์ สุรดิษฐ์ : อาจารย์วรรณชัยครับ อันนี้ตามกฎหมายรัฐธรรมนูญฉบับ ปี ๒๕๔๐ บัญญัติไว้ใหม่ มีต่อท้ายด้วยว่า ตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ใหม่ ผมว่าต้องมีคำว่า ตามที่กฎหมายบัญญัติ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : คืออย่างนี้ เมื่อกี้นี้อาจารย์วรรณชัยได้บอกไปแล้วว่าที่กฎหมายบัญญัติตรงส่วนต่าง ๆ ส่วนใหญ่เขาจะตัดออก เพราะว่าเขาจะไปรวมไว้ตรงหมวด ตรงหมวดมันจะมีว่าเป็นตามที่กฎหมายบัญญัติแบบเมื่อกี้ที่เราว่า แต่ไม่ทราบว่าเป็นหมวด ๕ ตรงหลักทั่วไปมันมีเขียนว่าตามที่กฎหมายบัญญัติหรือไม่ครับ ท่านอาจารย์วรรณชัย คือถ้ามันมีอยู่ข้างหน้าแล้วตรงส่วนต่าง ๆ มันก็ไม่ต้องมาซ้ำ

รองศาสตราจารย์อุดม รัฐอมฤต : ผมนิดเดียวครับ ที่เขาตัดคำว่า ตามกฎหมายบัญญัติออกก็เพื่อต้องการให้ใช้สิทธิได้เลย เพราะว่ามันมานั่งเถียงกันว่าถ้าไม่มีกฎหมายออกมานี้จะใช้สิทธิได้แล้วหรือยัง จะไปเรียกร้อง คือในที่ประชุมนี้ผมเข้าใจครับ เป็นปัญหาเรื่อง เราในฐานะเจ้าหน้าที่ของรัฐ ถ้าเกิดมีอันนี้ออกมาปุ๊บ ชาวบ้านเขาจะมาเรียกร้องว่า เขาจะขอที่ตรงนี้ แต่รัฐยังไม่ให้ ผมว่าฟ้องร้องกันตาย แต่ว่าถ้ามองในแง่ของผู้ร่างกับออกว่ารัฐต้องรีบเข้าไปทำโดยด่วนเลย ไม่อย่างนั้นจะถูกชาวบ้านฟ้อง

นายวรรณชัย บุญบำรุง : คือตรงส่วนเหตุผลนี้เกี่ยวกับเรื่อง ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ จะดูได้จากตารางเปรียบเทียบในหน้า ๑๑ ตารางเปรียบเทียบ ๓ ช่องนี้อธิบายมาตรา ๒๔ เขาจะเขียนอธิบายไว้ชัดเจน เกี่ยวกับเรื่องว่าทำไมถึงตัด ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ ในหมวดสิทธิเสรีภาพ ออกไปทั้งหมด

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : พอได้ใหม่ครับ จำเป็นไหม ที่อาจารย์เขาเปิดประเด็น

นายวรรณชัย บุญบำรุง : มันก็เป็นเรื่องหลักการนโยบายที่จะมีว่าควรจะไปเขียนไว้ให้ชัดเจนหรือเปล่าในเรื่องสาธารณสุขในแนวนโยบาย

รองศาสตราจารย์อุดม รัฐอมฤต : ถ้าไปเขียนในนั้นเท่ากับว่ารับรองน้อยกว่า ถ้าพูดจริง ๆ คือถ้าเราต้องการให้รับรองมากต้องไปเขียนไว้ในเรื่องสิทธิเสรีภาพโดยตรง แต่ถ้าเมื่อไรไปเขียนแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐรับรองน้อยกว่า อันนี้ยืนยัน

นายวรรณชัย บุญบำรุง : คือหมายถึงว่า สิทธิเสรีภาพยังคงเอาไว้ มาตรานี้ยังคงไว้ แต่มาเขียนเพิ่มในตรงส่วนสาธารณสุข อันนั้นก็เป็นเรื่องหลักการว่าจะเขียนให้ชัดไหม ถ้าเขียนก็เป็นการผูกมัดรัฐว่ารัฐต้องมีนโยบาย คล้าย ๆ มันสอดคล้องกันว่ามีสิทธิ แล้วรัฐก็ต้องมีหน้าที่ ถ้าย้ายนี้ผมไม่เห็นด้วยครับ

วันพุธที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐

นายทรง บัณชิตันนที : ขออนุญาตท่านประธาน ในมาตรา ๕๐ วรรคสาม ผมมีความเห็นว่าในส่วนที่ ๙ มันบอกไว้ชัดเจนมันมาสอดคล้องกันว่า บริการสาธารณสุขและสวัสดิการของรัฐ ที่นี้มันก็มาเสริมจากที่อาจารย์อุดมแล้วก็ท่านตัวแทนกฤษฎีกาให้ความเห็นไว้ มันมาสอดคล้องกับแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐในมาตรา ๗๔ วรรคหนึ่งที่เป็นบททั่วไป แล้วก็มามาตรา ๗๙ (๒) ความเห็นของผมมันสอดคล้องกันอยู่แล้วหรือไม่ คล้าย ๆ ว่าเหมือนกับว่ามันสัมพันธ์กันอยู่แล้ว นี่มาเน้น เพราะเขาถือว่าหรือเป็นนโยบายของรัฐอยู่แล้ว และส่วนอันนั้นก็เป็นการบริการหรือไม่

นายสุกรี เอื้ออนันต์ : ผมไม่ขัดข้องนะครับ เพราะว่าอันนี้อย่างที่อาจารย์อุดมพูดคือมันเป็นการย้าสิทธิ แต่ว่ามันอยู่ที่ว่าในมาตรา ๖๖ สิทธิชุมชนในการที่จะร้องขอต่อรัฐให้ปฏิบัติ ตามกฎหมาย ถ้าเพื่อเขียนลงไปอย่างนี้หมายความว่าชุมชนหรือว่าบุคคลก็สามารถที่จะไปดำเนินการที่จะขอให้รัฐไปดำเนินการให้มีการป้องกันให้เด็ดขาดเรื่องนี้ อันนี้ถ้าเพื่อเขียนเอาไว้มันก็เป็นอีกแง่หนึ่งนะครับ ซึ่งผมไม่ขัดข้องถ้าเผื่อว่าจะไม่มีการที่จะนำไปเสนอต่อกรรมาธิการยกร่าง

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : อันนี้ผ่านไปแล้วครับ เชิญต่อครับ

นายสุกรี เอื้ออนันต์ : อันนี้ปลีกย่อยนิดหนึ่งนะครับ ในมาตรา ๕๔ บุคคลที่ไร้ที่อยู่อาศัย ไม่มีรายได้เพียงพอจะมีสิทธิได้รับความช่วยเหลือจากรัฐ ผมมีความเห็นว่าความช่วยเหลือจากรัฐ ซึ่งรัฐอาจจะให้เงินก้อนหนึ่งแค่นั้นก็จบหรือทำให้เป็นเดือนและให้เขาจบ แต่ไม่ได้แก้ปัญหาทางด้านที่อยู่อาศัยก็ปล่อยให้คนมาเร่ร่อนอยู่ อันนี้เป็นจุดที่ผมคิดว่าไม่ทราบว่าจะจำกัดความว่าความช่วยเหลือของรัฐควรจะมีขอบเขตอย่างไรบ้างหรือเปล่า ที่ประชุมนี้ช่วยพิจารณา

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : เสนออย่างนี้ดีไหมครับว่า บุคคลที่ไร้ที่อยู่อาศัยและมีรายได้เพียงพอรัฐต้องจัดที่อยู่อาศัยให้ มันมากเกินไปไหม หรือจัดนี้จะจัดแบบไหนตามฐานานุรูปหรือพูดง่าย ๆ ว่าจะไปจัดแบบเป็นคฤหาสน์คงไม่ได้ แต่ว่าเป็นหน้าที่รัฐต้องจัดที่อยู่อาศัยให้ เพราะว่าที่บอกมาให้ความช่วยเหลือจากรัฐมันกว้างเหลือเกิน ช่วยให้เงิน ๑,๐๐๐ บาท ก็ช่วยแล้ว ๕๐๐ บาท ก็ช่วยแล้ว พี่จะเอาอย่างไรดี

นายสุกรี เอื้ออนันต์ : ถ้าเขียนอย่างนี้ผมมองภาพว่า จริง ๆ แล้วมันก็เพียงแต่ว่าเขียนลงไปเท่านั้นเอง แต่ไม่ได้แก้ที่ต้นเหตุเลย คือคนเร่ร่อนผมจะเรียนให้ฟังว่า ลูกสาวผมไปทำการสำรวจพวกเร่ร่อนที่หัวลำโพง จะเห็นชัดเจนเลยว่าเด็กที่เร่ร่อนอยู่ที่นั่นมาจากตรงไหน ซึ่งถ้ายังปล่อยให้เป็นอย่างนี้มันก็จะเกะกะ มันก็จะมีอย่างนี้ มีคนมาอยู่ที่หัวลำโพงอยู่เป็นประจำ กรมประชาสงเคราะห์คือมีหน้าที่ในการที่จะเอามาและไปไว้ที่ไหน ไปช่วยอย่างไร ต้องมีที่อยู่ ที่อยู่นี้อาจจะอยู่ในกรมประชาสงเคราะห์ หรืออาจจะอยู่ที่ตรงไหน ไม่ใช่เขียนไว้กว้าง ๆ อย่างนี้

วันพุธที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : คืออย่างที่ผมตั้งใจขึ้นมาและให้พวกเราปรับแก้ว่า บุคคลที่ไร้ที่อยู่อาศัยและไม่มีรายได้เพียงพอ รัฐต้องจัดที่อยู่อาศัยและหางานให้ หรือว่าอย่างไรดี ผมตั้งใจยี่นะครับ ปรับแก้ได้

นายสุกรี เอื้ออนันต์ : ผมขอที่ประชุมนะครับ เพราะว่าอันนี้ผมก็ตันเหมือนกัน คือดูแล้วหน้าที่เราในการที่จะมองเห็นว่าภาพตรงนั้นมันมีปัญหาใหม่ ถ้ามีปัญหาเรา Raise เรื่องขึ้นมาเพื่อที่จะต้องมาช่วยกันพิจารณาดูว่าตรงนี้เหมาะสมไหม ที่จะแก้ไขใหม่ ซึ่งผมเองไม่ได้ยึดติดว่าอย่างนั้นมันไม่ดีอย่างนั้นมันดีแต่ว่ามันมีปัญหาอยู่อย่างนี้ควรจะแก้ได้อย่างไร

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ขณะนี้กรมประชาสงเคราะห์ทำอยู่ใช่ไหม เวลานี้ทำอยู่เชิญอาจารย์มานิตย์

รองศาสตราจารย์มานิตย์ จุมปา : ผมว่าถ้าเราลงรายละเอียดว่ารัฐต้องช่วยเหลืออะไรบ้าง บางทีมันจะไปสัมพันธ์กับเรื่องงบประมาณ ส่วนประเทศไทยไม่มีจริง ๆ นี่ครับ แล้วก็มาตรงนี้จะอันตรงตรงที่ว่าถ้าไปเขียนลงรายละเอียดว่าต้องจัดหาที่อยู่อาศัยอะไรให้ คนเร่ร่อน รัฐธรรมนูญนี้ประกาศใช้ สมมุติเนี่ยครับ ใช้มาตรา ๒๔ พรรคสามพลังที่นครฯ ว่ารัฐต้องจัดหาให้

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : แต่ว่าคำว่า ช่วยเหลือ นั้นกว้างดีใช่ไหม

รองศาสตราจารย์มานิตย์ จุมปา : คืออย่างไรนะครับ แม้เขาตัดคำว่า ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ ออกเพื่อเปิดช่องให้คนสามารถอ้างบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญได้โดยตรง แต่ว่าในทางความเป็นจริงรัฐก็ไปออกกฎหมายกำหนดรายละเอียดในแต่ละเรื่องอยู่ดีว่าจะช่วยแบบไหน อย่างในเรื่องคนชราเราก็ให้รายละเอียด ๓๐๐ - ๔๐๐ บาทต่อเดือน จะให้มากให้หน่อยขนาดนั้นก็ขึ้นอยู่กับนโยบายของรัฐแล้วกับงบประมาณด้วย เพราะว่าถ้าไปให้ช่วยหมดทุกอย่างมันจะเปลี่ยนปรัชญาของประเทศไทยไปสู่รัฐสวัสดิการ อันนั้นจะเป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ใหญ่มาก

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : อาจารย์คิดว่าตรงนี้เหมาะสมไหม

รองศาสตราจารย์มานิตย์ จุมปา : ผมว่าอันนี้ก็คือมันเติมเข้ามา แต่ว่าผมว่าถ้าลงรายละเอียดถึงขั้นว่าอะไรครับ คือในด้านหลักการตรงนี้ โอ.เค. ครับ แต่ว่าส่วนรายละเอียดว่าจะช่วยอย่างไร อย่งไรมันต้องออกเป็นพระราชบัญญัติ ผมว่าแค่นี้ใช้ได้แล้วครับ

นายสุกรี เอื้ออนันต์ : มาตรา ๖๖ พรรคสาม สติธิของชุมชนจะฟ้อง ผมคิดว่าชุมชนในที่นี้คงไม่ใช่นิติบุคคล เพราะฉะนั้นตรงนี้จะปัญหาอยู่หนึ่ง เพราะว่าสติธิของบุคคลในการที่จะฟ้องมีอยู่แล้ว อยู่ในมาตราข้างต้น แต่เขียนว่าสติธิของชุมชนในที่นี้ ผมไม่รู้ว่าจะมีกฎหมายออกตามมาอีกหรือเปล่าพวกนี้

วันพุธที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐

นายวรรณชัย บุญบำรุง : ผมเข้าใจว่าตรงส่วนนี้มันเป็นการบัญญัติรองรับพวกสิทธิในการฟ้อง คือมีปัญหาว่าคือตามกฎหมายเรื่องอำนาจฟ้องมันต้องเป็นนิติบุคคล ต้องเป็นบุคคลที่เกี่ยวข้องอะไรอย่างนี้ แต่ถ้าเป็นแค่ชุมชนอะไรอย่างนี้มันไม่เป็นลักษณะเป็นบุคคลที่จะสามารถมีอำนาจฟ้องได้ตามกฎหมาย การมาเขียนอย่างนี้ก็ทำให้ชุมชนมี

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : คือตอนนี้ถ้ามีกฎหมายรองรับสิทธิแล้ว คำว่า สิทธิชุมชน ถ้าเป็นความเห็นของผม ชุมชนกลุ่มขนาดไหนก็ได้ในชุมชนนั้น จะเขาก็คนก็ฟ้องได้ คือหมายถึงว่ารวมกันเป็นโจทก์ แต่ว่าความเสียหายแต่ละคนมีบัญชีอยู่ ซึ่งถ้าเกิดว่าในชุมชนนั้นมีอยู่ ๑๐๐ คน เกิดรวมกันได้ ๒๐ ก็ ๒๐ ไปก่อน และที่เหลือมันจะรวมกันอีกเท่าไรไปฟ้องเมื่อไรก็ได้ แต่ว่าสิทธิพื้นฐานถูกบัญญัติไว้แล้ว คำว่า สิทธิชุมชน ไม่จำเป็นต้องนิติบุคคล อย่าไปมองภาพว่าต้องเป็นเกษตรกร ต้องเป็นอะไรที่ต้องจดทะเบียน หรือว่ามีกฎหมายว่าเป็นนิติบุคคล คำว่า สิทธิชุมชน เขาบัญญัติให้กว้างขึ้นมาเพื่อให้ประชาชนใช้สิทธิได้ง่ายขึ้น ได้เต็มทีขึ้น เพราะฉะนั้นแล้วคำว่า สิทธิชุมชน ก็คือว่าในชุมชนนั้นไม่จำเป็นต้องทั้งหมด อย่างลืมนึกว่าคดีเราในกรณีนี้บัญญัติอย่างนี้มันก็เปิดโอกาสให้ใช้สิทธิฟ้องร้องแบบว่ารวมกันเป็นคดีเดียวได้ คำว่า สิทธิชุมชน ซึ่งถ้าเกิดว่าเมื่อก่อนนี้ในความเสียหายของใครคนนั้นก็ต้องฟ้องเองเป็นคดี ๆ ไป แล้วมันก็กลายเป็นว่า ๑๐๐ คน ๑๐๐ คดี กลายเป็นรกรงศาลอีก แต่ว่าถ้าเป็นสิทธิชุมชนมันเป็นบทบัญญัติให้เห็นว่าเป็นกลุ่ม ๆ ก็สามารถจะเป็นโจทก์ในคดีเดียวกันได้ ผมคิดอย่างนั้น เหมือนกันไหม เชิญอาจารย์มานิตย์

วันพุธที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐

รองศาสตราจารย์มานิตย์ จุมปา : ผมว่าอันนี้อาจจะอันตรายครับ เพราะปัญหาของการร่างรัฐธรรมนูญครั้งนี้ คือการเอามาตรามาบวกกัน พอบวกแล้วนี่ไปบวกมาตราใส่ผิดนี่นะครับ ดูอย่างตารางเปรียบเทียบในหน้า ๓๗ จะเห็นนะครับ ในรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ ใช้คำว่า สิทธิของบุคคล ตรงนี้มันเป็นมาตราเอกเทศต่างหากขึ้นมาถ้าผมจำไม่ผิดนะครับ เพราะมันคือรับรองว่าบุคคลสามารถฟ้องได้ แต่ว่าพอมาเป็นรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๕๐ ที่เป็นร่าง ตรงนี้หายนะครับ เปลี่ยนมาเป็น ชุมชน ถ้าแปลคือ ชุมชนมีสิทธิฟ้องแต่บุคคล

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ยังอยู่

รองศาสตราจารย์มานิตย์ จุมปา : บุคคลไม่มีเขียนแล้วครับในรัฐธรรมนูญ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : อาจารย์มานิตย์ คำว่า สิทธิชุมชน อย่างที่ผมกราบเรียนที่ประชุมไปว่าหมายถึงบุคคลที่อยู่ในชุมชนนั้น คำว่า สิทธิชุมชน ก็คือบุคคลที่อยู่ในชุมชนนั้น จะเป็นกี่คนก็คือสามารถจับกลุ่มฟ้องกันได้

รองศาสตราจารย์มานิตย์ จุมปา : อันนี้เป็นลักษณะการฟ้องเหมือนเป็นกลุ่ม เป็นตัวแทนกลุ่มฟ้อง แต่ว่าการไม่เขียนมัน มันทำให้สิทธิของคนที่เป็น Individual หายเลย

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : คือผมกำลังมองว่า เขาบัญญัตินี่คือเขาเห็นเป็นภาพกว้างว่าคนหลายคนถ้าหากว่าอย่างของเดิมที่อาจารย์ดูนะ มันเป็นเฉพาะตัวบุคคลเท่านั้นเอง

รองศาสตราจารย์มานิตย์ จุมปา : ข้อมูลในตัวบทหนึ่งนะครับ มันคนละเรื่องกันเลยที่เขาเอามาเทียบกัน คือในปี ๒๕๔๐ มันเป็นเรื่องสิทธิของบุคคลที่จะฟ้องส่วนราชการ แต่ปี ๒๕๕๐ ไปเปลี่ยนสิทธิบุคคลเป็นสิทธิชุมชน มันคนละความหมายกันไปเลย

รองศาสตราจารย์อุดม รัฐอมฤต : ผมคิดว่าเราไปแตะเรื่องนโยบายของการร่างรัฐธรรมนูญเยอะเหมือนกันนะ เพราะว่าที่พอเราอภิปรายนี้เราจะไม่ตรวจร่างครับ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : คือผมคิดอย่างนี้ว่าอาจารย์อุดมกำลังจะมองว่า กระตุ้นให้รู้ว่าหน้าที่เรามีเพียงใด เราทำล้นกรอบไหม เพราะว่าสิ่งที่มันเกินหน้าที่ของเราคือเป็นข้อสังเกต แต่ว่ามีได้หมายความว่าเราจะแตะไม่ได้ เพียงแต่ว่าเป็นหน้าที่ของพีสุพจน์เลขานี้ จะเก็บไปว่าส่วนต่าง ๆ ที่หน้าที่ก็คือเป็นเรื่องที่ว่าไปตามหน้าที่ และหลังจากที่ไม่ใช่ก็คือเป็นข้อสังเกต มันทำได้ เพียงแต่ว่าประเด็นว่าสิทธิชุมชนมันทำให้สิทธิของบุคคลมันเสียไปไหม ที่อาจารย์มานิตย์ จุมปา ว่านี่ เติญอาจารย์อุดมครับ

รองศาสตราจารย์อุดม รัฐอมฤต : ผมเข้าใจว่ามาตรานี้ต้องการให้ คือเป็นข้อเรียกร้องของพวก NGO ที่ต้องการจะให้ประชาชนได้เข้ามารวมกัน คือคงไม่ได้มองในแง่ว่าเอกชนฟ้องไม่ได้ เพราะว่าเอกชนแต่ละคนในฐานะที่เป็นคนที่เสียหาย มันก็ทำได้อยู่แล้ว แต่ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับมาตรานี้มันเป็นปัญหาที่ร่วม ๆ กัน คือตรงนี้เป็นปัญหาในเชิงวิชาการอยู่ด้วยว่า ชุมชนหมายถึงใคร ถ้าเราจะตั้ง

วันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐

ข้อสังเกตมันก็จะถามอย่างนี้ว่า อาจารย์วรรณชัยบอกว่ามีคนอยู่ ๑,๐๐๐ คน ผมเป็นแค่ ๒๐ คนหรือว่า ๑๐ คน ผมเป็นชุมชนหรือยังที่จะไปใช้สิทธิ คือตรงนี้ถ้านั้นมันจะต้องไปตรากฎหมายขึ้นมาเลยว่า การใช้สิทธิตรงนี้มันคืออะไร

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : อาจารย์พูดถูก คือผมเป็นอัยการก็เหมือนอาจารย์สอนหนังสือว่า ปกติผู้ที่ใช้สิทธิทางศาลต้องเป็นบุคคล บุคคลคือบุคคลธรรมดากับนิติบุคคล อันนี้ถึงจะใช้สิทธิทางศาลได้ แต่ถ้าเกิดจากรัฐธรรมนูญคราวนี้นะ มันจะกลายเป็นว่าบุคคลหลายคนมารวมกลุ่ม ต่อไปนี่เขาเรียกว่า ชุมชนตลาดขวัญ ซึ่งไม่ใช่เป็นนิติบุคคลเลย แต่ว่าชุมชนตลาดขวัญนี้ มันจะมีปัญหาว่า จะต้องไปใหม่ ว่ากี่คนไปใหม่ เพราะว่าในชุมชนนั้นมี ๑๐๐ คน แต่มาฟ้องแค่ ๒๐ คนนี่ ชุมชนตลาดขวัญมีรายนามตามบัญชีท้ายฟ้อง ๒๐ คน มันก็คงจะเป็นอย่างนั้นคือ สามารถจับกลุ่มขึ้นมาฟ้องเป็นคดีเดียวกันได้ ทำให้มีสิทธิเพิ่มขึ้นนะครับในแง่การใช้สิทธิของศาลนะครับอาจารย์วรรณชัย เอาอย่างนั้นนะ

นายทรง บัณฑิตนันท์ : ขออนุญาตครับ ผมขอแสดงความคิดเห็นนะครับ ในคำว่า สิทธิชุมชน ทางผู้ร่างมีเจตนาเพื่อจะยกลักษณะว่าเป็นชุมชนให้แลดูมีสิทธิหน่อย ส่วนคำว่า สิทธิชุมชนหรือบุคคล มันก็มีสิทธิอยู่แล้วในการที่จะฟ้องถ้าเป็นผู้เสียหายตามกฎหมาย มันมีอยู่ในตัวของมันอยู่แล้ว

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : มีประเด็นอยู่นิดเดียวคือว่า ถ้าไม่ใช่อย่างนี้ ถ้าในหลักของการใช้สิทธิศาล จะใช้สิทธิต้องเป็นบุคคล เป็นกลุ่มคนโดยไม่ใช่เป็นนิติบุคคลไม่ได้ แต่อันนี้ประเด็นของผมก็คือว่าเรากำลังจะแปลความว่า ตอนนี้อยู่กฎหมายเขาต้องการที่จะให้ใช้สิทธิทางศาลได้สะดวกขึ้น และก็ยอมรับว่ากลุ่มบุคคลที่เป็นชุมชนก็สามารถรวมกลุ่มฟ้องในคดีเดียวกันได้ ไม่ต้องไปแยกการดำเนินคดีทำให้เปลืองค่าใช้จ่าย จึงเกิดบทบัญญัตินี้ขึ้นมา ผมคิดว่าน่าจะรับได้นะพี่

นายสุกรี เอื้ออนันต์ : ขออนุญาตนะครับ มีตัวอย่างด้วยนะครับคือ ที่เขียนข้อความอย่างนี้ผมเห็นด้วย ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ ไม่ใช่ไม่เห็นด้วย แต่ว่าคำว่า ชุมชน ในการที่จะขึ้นมาฟ้องศาลนี่นะครับ ใน วิ. แพง ก็ดี วิ. อาญา ก็ดีอะไรพวกนี้นี่นะครับ จะต้องเป็นบุคคล บุคคลในที่นี้อาจจะเป็นนิติบุคคลหรืออาจจะเป็นบุคคลธรรมดาก็ได้นะครับ เพราะฉะนั้นการที่เขียนเพียงแค่นี้เองโดยไม่มีกฎหมายมารองรับอีกทีหนึ่งว่า ชุมชนในนี้เวลาจะฟ้องศาลนี่เขาจะต้องทำอะไร จะเป็นปัญหา ผมจะยกตัวอย่างเช่น เมื่อครั้งที่มีการฟ้องยกเลิกการแปรรูปของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยนะครับ การฟ้องก็กลายเป็นว่าพวก NGO ซึ่งเป็นชุมชนเหมือนกัน แต่ชุมชนของเขาคือชุมชนกว้างในการคุ้มครองผู้บริโภค แล้วก็มีการมีอะไร เลขาต่าง ๆ มาฟ้อง เป็นตัวแทนของชุมชนนี้ออกมาฟ้องต่อศาลปกครองนะครับ ซึ่งในขณะนั้นผมมองว่ามีอำนาจหรือไม่ เผอิญว่าเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งเขาเป็นตัวแทนของความเสียหายของประชาชน เขาก็มาฟ้องในองค์กรใหญ่ขณะที่ไปยกเลิกการแปรรูปเสีย แต่เผอิญโดยองค์กรในส่วนตัวลงมานี้มีตัวแทนประชาชนสหภาพแรงงานเข้ามาเป็นโจทก์ร่วมอยู่ในนั้นด้วย เพราะฉะนั้นก็จะเกิดความสมบูรณ์ในการตัดสินของ

วันพุธที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐

ศาลปกครองแต่ถ้าเมื่อไม่มีตรงนี้แล้วนี้ อยู่ ๆ ชุมชนที่เกิดขึ้นมาแล้ว แล้วก็ได้รับผลกระทบอะไรก็ได้ อย่างเช่นที่เรีอล่มอย่างนี้ เรีอล่มที่ชัชวาทอย่างนั้นะครับ ชุมชนตรงนั้นถ้าจะฟ้อง ใครจะเป็นคนฟ้องชุมชน อย่างนั้น เพราะฉะนั้นตรงนี้คือ คำว่า ชุมชน ควรจะมีอะไรสักอย่างหนึ่งมารองรับตรงนี้ครับ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : คือเราจะอภิปรายกันแบบละเอียดแต่ว่า มันอย่างนี้นะ ใช้คำว่า คำนี้ ว่าเรามีเวลาเรานะอาจารย์ ที่เราจะต้องเอาผลของงานเราไปส่ง เพราะว่าตอนนี้ลูกค้าเขารอ อยู่เราปรุงอาหารรอคอยเกินไป แต่ลูกค้าไปแล้วไม่ได้ มันจะต้องรีบส่งกรรมการตรวจร่างรัฐธรรมนูญให้ทัน ด้วย ผมชอบนะที่ช่วยถกแถลงกันอย่างละเอียด แต่ว่าท่านต้องมองกรอบเวลาดูด้วยว่า ถ้ามันไม่เดินหน้าแล้ว มันไปไม่ทัน ผมกำลังจะมองบอกที่ประเด็นนี้คนเดียวว่า ที่มีสิทธิแล้วก็ต้องมีหน้าที่ พอชุมชนหรือบุคคลฟ้อง ก็ต้องยอมรับว่าตัวเองต้องมีภาระผูกพันว่า ถ้าฟ้องไปกระทบเขาตัวเองก็ต้องถูกฟ้องกลับได้เช่นกันใช้ไหม ถูกไหม เพราะฉะนั้นแล้วนะ คำว่า ชุมชน ผมนะอาจารย์มานิตย์ก็คือ ต้องไปบอกว่ามีใครบ้าง ก็คน สมมุติ ว่า ๑๐๐ คนว่าในคดีนั้นที่ฟ้องว่า ชุมชนบางบัวขวัญ ๒๐ คน ตามรายชื่อและที่อยู่ท้ายฟ้อง และ ๒๐ คนนี้ต้องรับผิดชอบ เพื่อที่เวลาเกิดไปกระทบเขาตัวเองก็ต้องถูกฟ้องเหมือนกัน เพียงแต่จะอะไรู้ใหม่ บทบัญญัติว่าสิทธิชุมชนมันเกิดสิทธิอันหนึ่งขึ้นมา คืออาจารย์ว่าคุณมาฟ้องเป็นคดีเดียวกันได้ คุณ ประหยัดค่าใช้จ่าย เพราะถ้าเกิดร่างอย่างเดิมว่าเป็นบุคคลนี้ ใช้ใหม่เพิ่มหินทร์ มันก็ต้องไปฟ้องแยกคนละ คดี ๆ เปลืองค่าใช้จ่าย อันนี้มันเท่ากับว่า เหมือนกับว่าเป็นบทบัญญัติทำให้ใช้สิทธิศาลสะดวกขึ้น ประหยัด ขึ้นเท่านั้น แต่ว่าสิทธิต่าง ๆ ที่ในร่างเดิมนั้นมันเหมือนเดิมทุกอย่าง เพียงแต่ว่ามารวมกลุ่มกัน ดำเนินคดี เท่านั้นแหละพี่ ผมว่าน่าจะไปได้อาจารย์นะ เอาอันอื่นนะพี่ ต่อไป โดยเฉพาะของพีสุกรีมีประโยชน์มากนะ มันเสียตายว่าท่านฝ่ายเลขาเครื่องเราซ้ำ ดีเซล

นายสุกรี เอื้ออนันต์ : คือที่พูดไปทั้งหมดนี้นะครับ ไม่ได้หมายความว่าจะทำให้มันเลย เวลาแล้ว เลยเวลาที่ข้อเสนอความคิดเห็นสิ่งเหล่านี้ แต่ว่าผมอยากให้เขียนไว้ในบันทึกว่า คณะอนุกรรมการของเราที่เราได้มีการพิจารณาในรายละเอียด เราได้มีการทำงาน เราต้องการที่จะให้เห็นว่า บางส่วนสามารถสะท้อนให้ท่านประธานในฐานะที่อยู่ในกรรมการหรืออยู่ใน สสร. อะไรก็ตาม ให้เป็น ข้อสังเกตของเขาในการที่เขาจะเอาไปอภิปรายในนั้นได้ใหม่ ถ้าเมื่อมีใครที่จะพูดถึงปัญหาประเด็นเหล่านี้ นะครับ เพราะฉะนั้นผมคิดว่าเราทำหน้าที่ตรงนี้ คือถ้าเมื่อเราทำหน้าที่อย่างเดียวกันว่า ผมจะตรวจว่าเว้นวรรค ตรงไหน ตรงไหนควรจะติดกัน อันนั้นเป็นเพียงนั้นเท่านั้นเองนะครับ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : คือผมต้องชมพี่ก่อนว่าพี่ทำการบ้านมา แล้วประเด็นที่ พี่ยกมีสาระดี เพียงแต่ว่าบางอย่างมันก็มีคำอธิบายแล้วไปอยู่ตรงมาตรงนั้นมาตรงนั้น บางอย่างมันก็ยัง ต้องไปตกไปเติมไปแก้ แต่สิ่งหนึ่ง สาระของพี่มันอยู่ในรายงานการประชุม แล้วก็รายงานนี้จะต้องนำเสนอ

วันพุธที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐

กรรมการใหญ่ ซึ่งถ้ากรรมการใหญ่เขาเห็นว่าเป็นประโยชน์ในส่วนที่มันบกพร่องนี้ ก็อย่างที่พี่มานิตย์ว่า ก็ต้องสามารถที่จะไปแปรญัตติได้ในประเด็นสำคัญตรงนี้ เพราะตอนนี้ต้องแปรแบบตีขลุมคลุมกว้างไว้ก่อน อย่างที่บอกให้ฟังว่า ร่างที่เขาไปแก้ไขตกผลึกนี้มันถูกจำกัดพี่มรินทร์ ผมยังบอกว่าแล้วถ้าเกิดแปรญัตติขลุมไว้เนี่ยะ สัก ๓๐ ๔๐ ประเด็นเนี่ยะ ปรากฏว่าเขาไปแก้ไขเราสัก ๓๐ ประเด็น เหลือ ๑๐ ประเด็นเนี่ยะ มันก็ผิดหลักการว่ายังไม่ทันจะรู้ว่าเขาจะให้ไม่ ให้ เขาเรียกว่ามาโววายก่อน ภาษานี้ภาษาจ๊กโก้นะครับ แต่ก็ต้องทำมันถูกเงื่อนเวลานะพี่ พี่ว่าประเด็นอื่นนะครับ

นายสุกรี เอื้ออนันต์ : ต่อไปเลยนะครับ มาตรา ๗๗ (๔) ใช้คำว่า ใช้หลักการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีเป็นแนวทางในการปฏิบัติราชการ อันนี้เนี่ยะครับ ผมไม่ทราบว่ามันมี Define ไว้ตรงไหนว่าหลักการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี ถ้าอันไหนถึงจะถือว่าเป็นการบริหารที่ดีเนี่ยะครับ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : มันมีอยู่ในพระราชกฤษฎีกา อาจารย์วรรณชัยหรืออินหนึ่งคือมาตรา ๗๗ (๔) พี่สุกรีเขาตั้งประเด็นว่า ที่แนวนโยบายการบริหารราชการแผ่นดิน (๔) ของมาตรา ๗๗ว่าจะต้องดำเนินการเพื่อให้เป็นการบริหารราชการแผ่นดินไปอย่างมีประสิทธิภาพ แล้วก็ใช้หลักการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีเป็นแนวปฏิบัติราชการ คำว่า ที่ดี เป็นอย่างไร ผมเข้าใจว่าคงจะเป็นพระราชกฤษฎีกาใหม่ เชิญครับอาจารย์มานิตย์

รองศาสตราจารย์มานิตย์ จุมปา : คำยังมีปัญหา คือด้านคำในหลัก เพราะว่าในกฎหมายฉบับเดียวกัน ถ้าต้องการเจตนาเดียวกันไม่ควรจะใช้คำที่ต่างกัน ยกตัวอย่างเช่น ที่เปิดประเด็นเรื่องมาตรา ๗๗ (๔) ที่บอกหลักการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี มันมีพระราชกฤษฎีกาจริง แต่ว่าลองดูอีกอันหนึ่งครับ มาตรา ๘๓ (๒) หลักธรรมาภิบาล ๒ อันนี้

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ความหมายอันเดียวกัน แต่ว่ามันน่าจะใช้ถ้อยคำ ก็ทำเหมือนกันใช่ไหม

รองศาสตราจารย์มานิตย์ จุมปา : ใช่ครับ นอกจากนั้นคำเหล่านั้นจะต้องมีความชัดเจนซึ่งเป็นด้านรูปแบบของกฎหมาย ต้องมีความชัดเจน แต่ว่าในตัวนี้หลายคำจะโผล่เข้ามา บางคำไม่เป็นที่พึงพูดเพื่อให้เกิดการบันทึกไว้ ไม่มีใครกล้าแตะ แต่ว่าอย่างธรรมาภิบาลกับหลักการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีหลักนิติธรรมพวกนี้เนี่ยะครับ ยังไม่ใช่คำที่มีข้อยุติใด ๆ ทั้งสิ้น ซึ่งถ้าใส่เข้าไปอันตรายกว่า

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ฉบับปี ๒๕๔๐ ไม่มีใช่ไหมครับ

รองศาสตราจารย์มานิตย์ จุมปา : ไม่มีครับ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : มันใส่ให้มันเทหรือเปล่า

รองศาสตราจารย์มานิตย์ จุมปา : เขาโฆษณาว่ามาตราสั้น แต่ถ้านับหน้ายาวกว่าปี ๒๕๔๐ เยอะ ยาวกว่าบรรทัดต่อบรรทัดยาวกว่า

คณะอนุกรรมการตรวจร่างรัฐธรรมนูญ
วันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐

วีรพร ๕/๕

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : เขาก็สัญญาว่าจะให้มันสั้นที่มาตรา ไม่ได้สั้นที่เนื้อหา
เขาสัญญาไม่ได้สัญญาว่าตัวหนังสือจะน้อยลง คืออย่างนี้นะ ถ้ามานั่งแปลความผมว่างานเราไม่เดินแน่
เพราะฉะนั้นเรื่องที่ว่าบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี ธรรมนูญ ถ้าไม่ใช่เป็นปัญหาหลักนะ หยวน ๆ ไว้ก่อน
เอาเฉพาะที่เนื้อ ๆ ก่อนนะ อันนี้เดี๋ยวผมว่าเอาไว้ถกแถลงกันทีหลัง

- ๖/๑

วันพุธที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐

นายสุกรี เอื้ออนันต์ : ผมเห็นด้วยกับท่านประธานเรื่องเวลานะครับ แต่ว่าหยวน ๆ ไว้ก่อน ผมไม่เห็นด้วย

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : คือในเมื่อตั้งเราแล้ว ผมว่าเราควรที่จะพยายามออกความคิดเห็นกันเพื่อจะให้มีข้อสรุปที่ดี ผมกลัวว่าถ้าไม่หยวนประเด็นของพีวามานี้ชั่วโมงครึ่งนี้ มันยังไม่หมดของท่านอื่นก็มีอยู่ และก็วันที่ ๑๐ กว่าเขาจะเอาของประชาชนและเอาของทุกองค์กร รวมทั้งของเราไปดู แล้วถ้าของเราดูวันนี้วันที่ ๙ เหลืออีกไม่กี่วัน และของพีวามันยังไม่จบ และของคนอื่นอีกละ และต้องเอาไปเสนอกรรมาธิการอีก ก็กลายเป็นว่าเราจะไม่กรองประเด็นกันบ้างหรือ เราจะดูละเอียดทุกประเด็นเลยหรือ คือผมเห็นของพีวาคำคัญทุกอย่าง แต่ว่าเรามีเวลาน้อยเอาสำคัญจริง ๆ ไหม อย่างที่ว่าธรรมาภิบาล หรือว่าบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี มันจะไม่เกิดปัญหาที่เห็นเป็นรูปธรรมปล่อยผ่านก่อนได้ไหม คือผมไม่ได้มองข้ามสิ่งดีงามของพี แต่ขอรับรองว่าเวลาเรามีน้อย

นายสุกรี เอื้ออนันต์ : ก็ตกลงนะครับ ก็หยวน ๆ ไปแล้วกัน แต่ว่าอันนี้คือความจริง ไม่ใช่หยวนหรอก เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ว่าเขียนไว้อย่างนี้ ผมเห็นว่าดี แต่ว่ามีความรู้สึกที่ว่าถ้าเขียนอย่างนี้ ในรัฐธรรมนูญมานั่งคิดกันอีกที มานั่งตีความกันอีกทีมันก็เหมือนอย่างอดีตที่ผ่านมา ๆ มา ทำไมว่าเราไม่ทำอะไรให้มันชัดเจนลงไป ไม่ต้องมานั่งตีความกัน นี่คือรัฐธรรมนูญนะครับ เพราะฉะนั้นผมจะเอามาอภิปรายทั้งหมด ทั้งนี้ วัตถุประสงค์เพื่อเป็นข้อสังเกต ท่านกรรมาธิการ ท่าน สสร. แล้วนำไปนี้จะไปพิจารณาว่า ควรจะไปพูดหรือไม่ควรจะไปพูดก็เป็นอันว่านอกเหนือหน้าที่ ผมก็ไม่มีความคิดที่มากเพื่อที่จะทำให้เกิดทางด้านนี้ เข้าใจนะครับ เอาเป็นว่าผ่านมาตรานี้จะครับ

มาตราสุดท้าย มาตรา ๗๙ (๓) ก็เพียงแต่ว่าเป็นข้อความที่เขาฝากมาแค่นั้นเอง ข้อความที่ฝากมาคือผู้ใหญ่ หลายต่อหลายคนที่ผมไปสัมผัสด้วยฝากมาว่า ถ้าเผื่อจะให้มีการปลูกฝังความรู้ จิตสำนึก คุณธรรมกับจริยธรรม ๒ อย่างนี้ยังไม่เพียงพอ ถ้าปลูกฝังทางด้านความรับผิดชอบต่อสังคมด้วย มันจะเกิดประโยชน์กับเยาวชนของเราต่อไปข้างหน้าได้ อันนี้เป็นส่วนหนึ่งนะครับ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ผมอยากจะหารือทางอาจารย์ทั้งหลาย รวมทั้ง อาจารย์วรรณชัยนะครับ ประเด็นสุดท้ายของพีสุกรี มาตรา ๗๙ (๓) เกี่ยวกับเรื่อง การปลูกฝังความรู้ จิตสำนึกเกี่ยวกับคุณธรรม จริยธรรม พีสุกรีเสนอว่าควรจะเติมข้อความว่าความรับผิดชอบต่อสังคม และสาธารณะ ไม่ทราบว่าจะเห็นอย่างไรว่าคำว่า ความรับผิดชอบต่อสังคมและสาธารณะ มันกินความหมายอยู่ในคุณธรรม จริยธรรมแล้วหรือยัง หรือว่าควรจะเติมหรือไม่เติมอย่างไร เชิญอาจารย์ครับ มีข้อคิดเห็นอย่างไรครับ

รองศาสตราจารย์อุดม รัฐอมฤต : ผมเข้าใจว่าจริง ๆ มันรวมอยู่แล้ว แต่ว่าถ้าเราจะใส่ไป ผมก็ไม่ติดใจอะไร เพราะว่าเพื่อเป็นการย้ำ เพราะว่าเรื่องจริยธรรม ผมว่าเป็นไปไม่ได้ที่คนเราจะเห็นแก่ตัว

วันพุธที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐

แล้วบอกว่ามีจริยธรรม ก็ต้องเห็นแก่ส่วนรวม ต้องมีความรับผิดชอบ แต่ว่าถ้าจะย่ำลงไปผมคิดว่าก็ไม่ดีใจอะไร เพราะว่าปัญหาสังคมเราก็อาจจะมีปัญหาเรื่องพวกนี้มาก แต่ที่นี้ที่ผมเข้าใจว่าอันนี้เป็นเรื่องการตบแต่งถ้อยคำซึ่งผมไม่แน่ใจว่า ก็อย่างที่บอกผมเป็นคนที่ประเภทชอบ Limit ตัวเองว่าถ้าจะไปแต่งจะต้องแต่งที่ดูคิดว่ามันมีปัญหาจริง ๆ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ข้อความว่า คุณธรรม จริยธรรม ของมาตรา ๗๙ (๓)

มันครอบคลุมถึงความรับผิดชอบต่อสังคมและสาธารณะไหมครับ

นายวรรณชัย บุญบำรุง : ก็เป็นความหมายที่กว้างก็เหมือนที่ท่านอาจารย์อุดมว่าไว้ นะครับ แต่ที่นี้คือคำนี้ก็มีการพูดกันค่อนข้างเยอะเหมือนกันคำที่ท่านสุกรีเสนอมา Social responsibility Public responsibility ซึ่งบ้านเราขาดเยอะมาก และการขาดมันทำให้มีผลเกี่ยวกับเรื่องการบังคับใช้กฎหมาย คือคนไม่ค่อยเป็นธุระ เวลามีปัญหาอะไร ส่วนใหญ่คนไทยจะชอบว่าธุระไม่ใช่อะไรอย่างนี้ ก็เลยไม่ค่อยกระตือรือร้นบังคับ ๓๐ คนก็เลยละเมิดสิทธิกันค่อนข้างมาก เพราะเราไม่มีพวกความรับผิดชอบต่อสังคม ทำให้บ้านเมืองมันวุ่นวายมาก

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ก็เห็นว่าถึงแม้จะคลุมแต่ถ้าเน้นก็ไม่เสียอะไรใช่ไหมครับ โดยเฉพาะเพื่อให้รู้จักตระหนักในการรับผิดชอบต่อสังคมและสาธารณะ อย่างไรก็ตามฝ่ายเลขาช่วยเขียนบอกว่าให้เน้นหน่อยแล้วกัน มาตรานี้ให้เน้นไปหน่อย มันจะได้ให้เห็นความสำคัญตรงนี้ คนเรามันขาดตรงนี้ก็เยอะ เชิญอาจารย์อุดมครับ

รองศาสตราจารย์อุดม รัฐอมฤต : ทำการบ้านมานิดเดียวครับ ผมขออนุญาตดูเป็นบางมาตรา ผมดูมาตรา ๑๓๕ (๒)

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ช่วยบอกว่าของอาจารย์อุดมเสนอ แต่ว่าเวลารวมแล้ว ฝ่ายเลขาไม่ต้องไปบอกชื่อก็ได้ หมายถึงว่าเป็นภาพรวม

รองศาสตราจารย์อุดม รัฐอมฤต : ผมคิดว่าเป็นมาตรา ๑๓๕ (๒) บอกว่า การออกเสียงลงคะแนน ต้องมีคะแนนเสียงเห็นชอบด้วยในการที่จะให้ออกใช้ ผมว่า ประกาศใช้ มากกว่า คือคำว่า ออกใช้ มันเป็นภาษาซึ่งมันไม่ การพิจารณาร่างในมาตรา ๑๓๕ การออกเสียงลงคะแนนในวาระที่สาม ต้องมีคะแนนเสียงเห็นชอบด้วยในการที่จะให้ออกใช้ คำว่า ออกใช้ เป็นภาษาซึ่งผมคิดว่าภาษาพูด ผมเสนอว่าถ้าเป็นเรื่อง ประกาศใช้ มันน่าจะเป็นภาษาที่เป็นทางการมากกว่า

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ทางฝ่ายกฤษฎีกา ถ้อยคำ ออกใช้

นายวรรณชัย บุญบำรุง : เดี่ยวอาจจะต้องไปดูเทียบกับมาตราอื่น ๆ ที่พูดถึงเกี่ยวกับเรื่องกรณี รับ พบ. ทัว ๆ ไปเขาเขียนอย่างไร

วันพุธที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ผมต้องยกให้ทางกฤษฎีกา เพราะว่าเขาเป็นคนกำหนดรูปแบบของกฎหมาย อย่างไรก็ตามอาจารย์วรรณชัยระหว่างนี้พลิกไปนะครับ ปัญหานี้เดี่ยวเชิญอาจารย์อุดม

รองศาสตราจารย์อุดม รัฐอมฤต : ผมขออนุญาต ในมาตรา ๑๓๘ ในวรรคห้า บรรทัดที่ ๒ ก่อนสุดท้าย ร่างพระราชบัญญัติที่เสนอต่อรัฐสภาต้องเปิดเผยให้ประชาชนทราบ ผมคิดว่าตรงนี้ถ้าบอกว่าเปิดเผยอย่างไรน่าจะดีกว่า คือการเปิดเผยนี้มีตั้งหลายอย่างว่าไปประกาศหรือว่าจะติดประกาศอย่างไร อันนี้ผมเรียนว่าในทางปฏิบัติคำว่า เปิดเผยให้ประชาชนทราบ มันกว้างเกินไป คือถ้าเขียนอย่างนี้ผมไม่ทราบว่าในทางปฏิบัติเขา ถ้าเผยแพร่ผมยังพอมองเห็น แต่ว่าพอมานำเปิดเผย ผมเสนอตรงนี้นั่นเองว่าดูแล้วข้อความมันกว้าง ๆ โดยที่เราไม่รู้ว่ามันทำอะไร

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : อาจารย์วรรณชัย ผมว่าเปิดเผยมันพูดเป็นภาษาพูด เผยแพร่ดีกว่า

รองศาสตราจารย์อุดม รัฐอมฤต : ในมาตรา ๑๔๔ ผมคิดว่าการเขียนภาษานี้มันทำให้ไม่ค่อยเข้าใจว่าเรื่องของกรณีสั่งการจะเอาพระราชบัญญัติที่ถูกระงับไว้จะเอากลับมาพิจารณาใหม่ มันก็จะมี ๒ ส่วน คือตามมาตรา ๑๔๓ (๒) กับ (๓) แต่เขาเอาตาม (๓) ไว้ ผมอ่านนะครับ ร่างพระราชบัญญัติที่ต้องระงับไว้ตามมาตรา ๑๔๓ นั้น สภาผู้แทนราษฎรจะยกขึ้นพิจารณาใหม่ได้ต่อเมื่อเวลาหนึ่งร้อยแปดสิบวันได้ล่วงพ้นไปนับแต่วันที่วุฒิสภาส่งร่างพระราชบัญญัตินั้นคืนไปยังสภาผู้แทนราษฎรสำหรับการระงับไว้ตามมาตรา ๑๔๓ (๒) อันนี้คือกรณีหนึ่ง และนับแต่วันที่สภาใดสภาหนึ่งไม่เห็นชอบด้วย สำหรับกรณีการระงับไว้ตามมาตรา ๑๔๓ (๓) คือผมเข้าใจว่า ละไว้ในฐานที่เข้าใจว่า และหมายถึงว่าและเวลา ๑๘๐ วันได้ล่วงพ้นไปนับแต่ คือวิธีการเขียนมันไปย่นจนทำให้ คือผมไม่รู้ว่ามีมติความถูกหรือเปล่านะครับ เพราะมี ๒ กรณี คือการระงับไว้โดยวุฒิสภามาตรา ๑๔๓ (๒) กับระงับไว้โดยกรณีนี้ก็คือว่าไม่เห็นชอบด้วยหลังจากที่มาปรึกษาหารือกันแล้ว ก็ยังไม่ผ่าน ทีนี้ถ้าเกิดว่าจะยกขึ้นมาพิจารณากันใหม่จะต้องเว้นระยะเวลาไว้ ทีนี้ว่า ๑๘๐ วันล่วงพ้น หมายถึง ล่วงพ้นนับแต่เวลาไหน มันก็จะมีตาม (๒) กับ (๓) ถ้าดูตามนี้นับแต่เวลาที่เห็นชอบด้วยมันเลยอาจจะแปลความได้เหมือนกัน ไม่ต้องให้รอเวลาถึง ๑๘๐ วัน คือการเขียนมันเขียนแล้วมันละความจนทำให้เกิดความสงสัยว่าตกลงจะให้เว้น ๑๘๐ วันหรือเปล่า

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ดูแล้วมีปัญหาใหม่ครับ

นายวรรณชัย บุญบำรุง : คือตีความก็คงเป็นลักษณะว่าตีความก็คือให้มันใช้บังคับได้แล้วดูมีเหตุมีผล ซึ่งจะตีความกันในลักษณะอย่างที่ทำนอาจารย์อุดมสงสัยก็โอกาสน้อยที่จะตีความไปอย่างนั้น แต่ว่ามันก็มีปัญหาได้ ถ้าเขียนไว้ให้ชัดเจนก็ดีครับ ท่านอาจารย์อุดมก็อยากจะให้เพิ่มคำว่า พ้น ๑๘๐ วัน มาเขียนซ้ำเอาไว้

วันพุธที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : คือถ้าเกิดว่าลื้อไปบีบจะทำให้หมดปัญหา ก็เติมไปครับ
ทางฝ่ายเลขาเติมลื้อไปหน่อย

นายวรรณชัย บุญบำรุง : แต่หลักตีความนี้ ตีความอย่างนั้นคงไม่น่าจะได้ เพราะตีแล้ว
มันตลก ตีแล้วมันเป็นไปได้อย่างไรที่จะทำให้ทำทันที อันนี้ แล้ว และ นี่ผมไม่ทราบว่าจะต้องใช้หรือ หรือเปล่า
เพราะดูเร็ว ๆ กรณีใดกรณีหนึ่งมันไม่ใช่ทั้ง ๒ กรณี

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ตามทันไหมครับ เชิญต่อครับอาจารย์อุดม

รองศาสตราจารย์อุดม รัฐอมฤต : ในมาตรา ๑๔๘ ผมเห็นว่าคำว่า การพิจารณา
ร่างพระราชบัญญัติที่ประธานสภาผู้แทนราษฎรวินิจฉัยมีสาระเกี่ยวกับเด็ก สตรี และคนชรา หรือผู้พิการ
ผมคิดว่ามันไม่น่าจะมาแบ่งอย่างนี้ เด็ก สตรี คำว่า และคนชรา ผมว่าตัด และ ออกไปก็ได้ หรือผู้พิการ
หรือทุพพลภาพ ผมว่าตัดออกไปสักคำหนึ่ง เพราะว่าผมเข้าใจว่าเดิมเขาหมายถึงเด็ก สตรี และคนชรา
กลุ่มหนึ่ง แล้วก็ไปเป็นผู้พิการ ผู้ทุพพลภาพอีกกลุ่มหนึ่ง เพราะฉะนั้นต้องตัดคำว่า และ ออกไป

นายวรรณชัย บุญบำรุง : ผมไม่ทราบตรงส่วนนี้คำนี้มันมี อันนี้เห็นด้วยกับชุมชน
แต่ที่นี้เรื่องถ้อยคำผมไม่ทราบว่ามันมีที่อื่นพูดถึงพวกคนด้อยโอกาสอะไรหรือเปล่า พวกกลุ่มนี้ครับ
รู้สึกจะมีในชุมชน ในสิทธิ ในกระบวนการยุติธรรมหรือเปล่า

รองศาสตราจารย์มานิตย์ จุมปา : มีมาตราต้น ๆ เขียนว่า ผู้พิการหรือผู้ทุพพลภาพ มี
แต่ไม่ได้เขียนคำว่า หรือ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : แล้วก็ใช้ข้อความแล้วตัดออกก็เป็นเด็ก สตรี คนชรา
ผู้พิการหรือทุพพลภาพ เอาอย่างนั้น ตัด และ กับ หรือ คำแรกออก เชิญครับ อาจารย์อุดม

รองศาสตราจารย์อุดม รัฐอมฤต : ในมาตรา ๑๔๙ ผมเข้าใจว่าในวรรคสอง จำเป็น
หรือเปล่าครับว่า ที่บอกว่าในกรณีที่อายุของสภาผู้แทนราษฎรสิ้นสุดลงหรือมีการยุบสภาผู้แทนราษฎร
มันเป็นข้อความซึ่งมันซ้ำกันกับในวรรคแรก เพราะว่าผมดูว่าตรงนี้ไม่เห็นมีอะไรที่ทำให้จำเป็นต้องมา
กำหนดใส่ตรงนี้ซ้ำไว้อีก เพราะว่าอย่างไรก็ตามภายหลังการเลือกตั้งสมาชิกมันก็เป็นตัวกำหนดอยู่แล้ว
เพราะว่าวรรคแรกเป็นเรื่องว่ากฎหมายที่ค้าง คือส่วนที่ร่างที่ค้างอยู่ให้ตกไป ที่นี้บอกว่าจะเอามาพิจารณา
ใหม่ มันก็คือภายหลังจากการที่มีการเลือกตั้งทั่วไปอยู่แล้ว ผมเลยไม่เห็นความสำคัญว่าทำไมจะต้องมา
เขียนข้อความตรงนี้

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : สรุปแล้วก็คือว่าในวรรคสองให้ตัดข้อความ ในกรณีที่อายุของ
สภาผู้แทนราษฎรสิ้นสุดลงหรือมีการยุบสภาผู้แทนราษฎร นี้ตัดออกไปเลย ก็เอาภายหลังมาเลย ขึ้นจาก
ภายหลังก็ไม่ต้องมาลื้อ ฝ่ายเลขาตัดออกไปเลย ฟุ่มเฟือย นี่เป็นผลร้ายจากการที่ยกร่างไม่ให้ตรวจร่าง
ไปบางแสน

วันพุธที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐

นายมหินทร์ สุรดิษฐ์ : ท่านรองประธานผมมีมติคนเดียว อันนี้คิดไว้นานก่อนที่จะมาประชุมอีกครั้ง ทีนี้คำว่า อายุของสภา

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ในวาระนี้หรือเปล่าครับ

นายมหินทร์ สุรดิษฐ์ : ในวาระนี้คือคำว่า อายุของสภา ความจริงสภามันมีอายุได้ใหม่คือผมไปตีความว่าการดำรงตำแหน่งของสภาผู้แทน หรือสมาชิกวุฒิสภามันมีแค่นี้ แต่มีหลายมาตราระบุไว้เลยว่า อายุของสภาผู้แทนราษฎรและอายุของวุฒิสภาอะไรนี้ มันไม่ใช่

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ควรจะใช้คำว่า

นายมหินทร์ สุรดิษฐ์ : ในระหว่างวาระการดำรงตำแหน่งของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หรือเมื่อสภาถูกยุบอะไรอย่างนี้ดีกว่ากันไป อันนี้มันโยงตั้งแต่มาตรา ๙๙ ท่านไปดูนะครับ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : คือคำว่า อายุของสภาผู้แทนราษฎร ทุกแห่งในร่างรัฐธรรมนูญฉบับนี้ ควรจะแก้ไขใหม่ ทุกแห่งเป็น ในกรณีที่ยังไม่สิ้นสุดวาระการดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรยังไม่สิ้นสุดหรืออย่างไร จะเอาอย่างไรดีอาจารย์มานิตย์

นายมหินทร์ สุรดิษฐ์ : เขียนมาตรา ๙๙ แล้วกันครับ อายุของสภาผู้แทนราษฎร

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ท่านมหินทร์บอกว่า สภามันไม่มีอายุแต่ว่าสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมันมีสภาพเริ่มต้นและสิ้นสุด

รองศาสตราจารย์มานิตย์ จุมปา : จริง ๆ นี้สภาผู้แทนราษฎรมีอายุตามวาระของสมาชิกในสภา เพราะถือว่าเข้ามาพร้อมกันนะครับ แต่ในร่างนี้น่าจะมีปัญหาคือวาระของนายกรัฐมนตรีต่างหาก เพราะว่านายกรัฐมนตรีมันอิงกับสภาแต่ตัวสภาเราเขียนขึ้นมาแต่ไหนแต่ไรแล้ววาระมันมาพร้อมกัน ถ้าไม่อย่างนั้นมันเปิดสภาไม่ได้ครับ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : คือในกฎหมายอื่นท่านอาจารย์มานิตย์มันไม่มีเขียนเรื่องอายุของสภา มันมีแต่ว่าการสิ้นสุดสมาชิกภาพการเป็นสภาผู้แทนราษฎรใช่ไหม แต่ว่าโดยปริยายอาจารย์มานิตย์กำลังพูดว่า มันเป็นที่เข้าใจว่าไม่มีบทบัญญัติกฎหมายว่าสภามีอายุเท่าไร

รองศาสตราจารย์มานิตย์ จุมปา : นี้อย่างไรครับ ในรัฐธรรมนูญนี้ละครับสูงสุดแล้วที่กำหนดได้

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ไม่ มันไม่ได้มีบอกว่าสภามีวาระ มีแต่ว่าวาระของสภาสิ้นอำนาจ อาจารย์ลองไปดูสิ

รองศาสตราจารย์มานิตย์ จุมปา : สภาสิ้นสุด ในความหมายนี้ก็คือหมายถึงว่า สมาชิกในลือต ๆ นั้นสิ้นสุดลง

วันพุธที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๐

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ก็คือเราเข้าใจกัน แต่ว่ามันไม่มีบทบัญญัติที่เป็นตัวหนังสือที่นี้พอไม่มีนี่ อยู่ ๆ มันจะมาว่า อายุของสภาขึ้นมาโผล่ขึ้นมาได้อย่างไร พี่มานิตย์เขาถามว่า มันเป็นถ้อยคำซึ่งเราเข้าใจแต่เวลาเราร่างรัฐธรรมนูญขึ้นเป็นกฎหมายสูงสุด ควรจะใช้ถ้อยคำที่ดีที่สุดใหม่ ต้องการอย่างนี้เป็นถ้อยคำที่เราเข้าใจ แต่มันจะมีถ้อยคำที่ดีที่สุดใหม่

นายมหินทร์ สุรดิษฐ์ : คือวาระการดำรงตำแหน่งของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ไม่ได้กำหนดเลยนะว่ามีกี่ปี เพียงแต่บอกเริ่ม แต่กลับมาระบุอายุของสภาผู้แทนราษฎรว่ามี ๔ ปี

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : อยู่ในมาตราอะไร

นายมหินทร์ สุรดิษฐ์ : มาตรา ๙๙ อันนี้ก็เอามาจากฉบับปี ๒๕๔๐

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ถ้าอย่างนั้นในมาตรา ๙๙ มันมีอยู่แล้วครับ มาตรา ๑๔๗ ประเด็นไม่เกิด

นายมหินทร์ สุรดิษฐ์ : ก็ต้องแก้เหมือนกันครับ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ไม่เอาครับ ผ่านไปก่อน ขออนุญาตครับ

นายมหินทร์ สุรดิษฐ์ : ได้ ผมสะกิดใจเฉย ๆ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ขอบคุณอาจารย์มานิตย์ เมื่อกี้ผมถอนคำพูดนะ มันมีแค่นั้น ผมยอมถอนนะ ผมเป็นประธานผมถอน ถ้าผิด ผมไม่ตีหรือ

รองศาสตราจารย์อุดม รัฐอมฤต : ท่านประธาน ผมเห็นว่าชื่อในส่วนที่ ๔ ก่อนมาตรา ๑๕๐ การควบคุมการตรากฎหมายที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ผมว่าเป็นการควบคุมการตรากฎหมายไม่ให้ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญน่าจะไพเราะกว่า เพราะใช้คำว่า การควบคุมการตรากฎหมายที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ จริง ๆ แล้วภาษามันน่าจะเป็นเรื่องควบคุมไม่ให้ครับ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ผมเข้าใจ แล้วความหมายมันต่างกันด้วย คือควบคุมที่ขัดหรือแย้งนี้อาจจะทำได้แต่ถูกคุมไว้บ้าง แต่อาจารย์มองว่าทำไม่ได้เลย เพราะรัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุดอะไรจะมาขัดหรือแย้งไม่ได้ ไม่ว่าจะขัดหรือแย้งน้อยเพียงใดก็ไม่ได้ใช่ไหม

รองศาสตราจารย์อุดม รัฐอมฤต : ครับ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ว่าอย่างไรท่านอนุกรรมการ คุณสุพจน์ เลขาก็ทำหน้าที่เป็นเลขาย่อยเลย เห็นด้วยนะ อย่างนั้นก็แก้ตามอาจารย์อุดมนะครับ การควบคุมการตรากฎหมายไม่ให้ขัดหรือแย้งรัฐธรรมนูญครับ

รองศาสตราจารย์อุดม รัฐอมฤต : มาตรา ๑๕๑ ผมเข้าใจว่าจริง ๆ ต้องใช้คำว่า ให้นำขึ้นมานำหน้าบทบัญญัติมาตรา ๑๕๐

วันพุธที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๐

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ย้ายใช่ไหมครับ เมื่อย้ายแล้วกับบอกว่า ให้นำบทบัญญัติ มาตรา ๑๕๐ มาใช้บังคับ ใฝ่ผิดที่ เขาต้องการเน้นมาตราก่อนใช่ไหม เป็นอย่างไรครับทางฝ่ายภาษา ไม่ขัดข้องนะครับ แก่ตามนี้ เอา ให้นำ มาอยู่ข้างหน้านะครับ ตามต้นใหม่ฝ่ายเลขานุการ โอ.เค.

รองศาสตราจารย์อุดม รัฐอมฤต : มาตรา ๑๕๓

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : นี้อย่างไร เขาแก้เป็นอย่างไร มาตรา ๑๕๑ แก่เป็นว่า ให้นำ บทบัญญัติมาตรา ๑๕๐ มาใช้บังคับ เอา ให้นำ มาขึ้นหน้านะ โอ.เค. ใหม่ครับ ต้นใหม่ ถ้าไม่ทันยกมือ นะครับ เชิญครับ

รองศาสตราจารย์อุดม รัฐอมฤต : มาตรา ๑๕๓ มันขึ้นมาเป็นวลี ซึ่งมันไม่มีตัวนำ ก็เขียนว่า การบริหารราชการแผ่นดินเรื่องใดที่เป็นปัญหาสำคัญที่อยู่ในความสนใจของประชาชน เป็นเรื่อง ที่กระทบถึงประโยชน์ของประเทศชาติ หรือประชาชน หรือเป็นเรื่องเร่งด่วน สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรอาจแจ้ง เป็นลายลักษณ์อักษร คือข้อความตอนต้นมันกลายเป็นเอาหัวขึ้นมาก่อน แล้วมาบอกว่าให้สมาชิกแจ้งเป็น ลายลักษณ์อักษรนี่จะเป็นเรื่องของกระทู้สด ผมเข้าใจว่าควรจะขึ้นว่า ในกรณีที่เกี่ยวข้อง มากกว่าคือ หมายถึงว่ามันต้องมีข้อความอะไรที่มันนำความตรงนั้น เติมข้อความตรงนั้นเข้าไป เพราะไม่อย่างนั้นมันจะ กลายเป็นว่าเอาอะไรไม่รู้มานำเป็นคล้าย ๆ Head เอาไว้ก่อนซึ่งก็ต้องทำได้ ผมคิดว่าในกรณีที่เกี่ยวข้อง แล้วยกขึ้นครับ เพราะว่าไม่อย่างนั้นไม่รู้ในกรณีที่มีการบริหารราชการ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : เป็นอย่างไรอาจารย์วรรณชัย

นายวรรณชัย บุญบำรุง : คือเห็นด้วยกับอาจารย์อุดม แต่ว่า เกี่ยวกับ อาจจะไม่มีการได้ ในกรณีที่มีการบริหารราชการแผ่นดินเรื่องใด เราก็ตัดคำว่า ที่ ออกไป ที่ตอนท้ายครับ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ฝ่ายเลขานุการเติมมาตรา ๑๕๓ นะ ในกรณีที่ อยู่ข้างหน้า

นายวรรณชัย บุญบำรุง : การบริหารราชการแผ่นดินเรื่องใด แล้วก็ตัดคำว่า ที่ หลังออกไป เป็นปัญหาสำคัญ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : เมื่อแก้แล้วก็เป็นว่า ในกรณีที่มีการบริหารราชการแผ่นดิน เรื่องใดเป็นปัญหา คำว่า ที่ ตรงนี้ออกนะ ขอขอบคุณมากครับ เชิญต่อครับ

นายวรรณชัย บุญบำรุง : ขออนุญาตครบบรรทัดที่ ๓ ที่ว่า หรือที่เป็นเรื่องเร่งด่วน ที่ ก็ตัดออกด้วย

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ตัดตรงบรรทัดที่ ๓ ออก คำว่า ที่ โอ.เค. ครับ เชิญอาจารย์อุดม

รองศาสตราจารย์อุดม รัฐอมฤต : ผมคิดว่ามาตรา ๑๕๔ แต่อันนี้ยังไม่ค่อยแน่ใจว่า เขียนไปแล้ว คือเขาใช้คำว่า สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ในมาตรา ๑๕๔ หลังจากที่เสนอญัตติขอเปิด อภิปรายลงมติไม่ไว้วางใจนายกรัฐมนตรี ญัตติดังกล่าวต้องเสนอชื่อผู้สมควรดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี

วันพุธที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๐

คนต่อไป ซึ่งเป็นบุคคลตามมาตรา ๑๖๗ วรรคสอง คือเข้าใจครับ แต่ว่าเสนอชื่อบุคคลตามมาตรา ๑๖๗ วรรคสอง ซึ่งเป็นผู้สมควร อาจจะต้องดีกว่าที่ใช้คำว่า ซึ่งนี่มาอธิบายตามหลัง ผมเข้าใจว่าคำว่า ซึ่ง มันดู ซึ่งเป็นบุคคลนะครับ โอ.เค. ว่าต้องเสนอชื่อบุคคลตามมาตรา ๑๖๗ วรรคสอง ที่เป็นผู้สมควรดำรงตำแหน่ง นายกรัฐมนตรี เดียวผมอ่านทั้งวรรคนะครับ ก็คือว่าญัตติดังกล่าว

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : มาตรา ๑๕๔ วรรคไหนครับ

รองศาสตราจารย์อุดม รัฐอมฤต : วรรคหนึ่งครับ ที่บอกว่า มีสิทธิเสนอชื่อเปิดอภิปราย เอาตั้งแต่ย่อหน้าแรกนะครับ สส. จำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสี่ของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของสภาผู้แทนราษฎร มีสิทธิเข้าชื่อเสนอญัตติขอเปิดอภิปรายทั่วไปเพื่อลงมติไม่ไว้วางใจนายกรัฐมนตรี ญัตติ ดังกล่าวต้องเสนอชื่อบุคคลตามมาตรา ๑๖๗ วรรคสอง ที่เป็นผู้สมควรดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีคนต่อไปด้วย คือหมายถึงว่า ผมต้องการจะเอามาขยาย สลับตำแหน่งหน่อย

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ปรับแก้ทันนะ ตรงญัตติดังกล่าวต้องเสนอชื่อบุคคลตามมาตรา ๑๖๗ วรรคสอง ที่เป็นผู้สมควรดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีคนต่อไปด้วย ตามนั้นครับ

นายวรรณชัย บุญบำรุง : ขออนุญาตครับ ของอาจารย์อุดมก็เสนอตัดตอนทำยี่สิบหนึ่ง ที่ว่า ที่เป็นผู้อะไรนี้ สมควรก็ไม่ต้องแล้ว ก็คือที่สมควรไปได้เลย

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ก็ว่าไปเรื่อย อาจารย์อุดมต่อไปครับ

รองศาสตราจารย์อุดม รัฐอมฤต : ผมขออนุญาตในมาตรา ๑๕๖ พูดถึงเรื่องว่าในกรณี ผมอ่านนะครับ ในกรณี สส. ซึ่งไม่ได้อยู่ในพรรคการเมืองที่สมาชิกในสังกัดนั้นดำรงตำแหน่งรัฐมนตรี มีจำนวนไม่ถึงเกณฑ์ที่จะเสนอญัตติ อันนี้คือเขาต้องการจะช่วยให้ว่า แทนที่จะต้องมีจำนวนมาก อาจจะมีจำนวนไม่ถึงก็ได้ครับ ตอนทำยี่สิบบอกว่า เมื่อคณะรัฐมนตรีได้บริหารราชการแผ่นดินมาเกินสองปีแล้ว มาตรา ๑๕๖ ครับ ผมอยากจะให้ระบุว่า หมายถึงคณะรัฐมนตรีชุดใด เพราะว่าในกรณีที่ดำรงตำแหน่ง มาเกินกว่า ๒ ปี มันก็อาจจะเป็นชุดที่สองได้ไหม หรือว่าชุดไหน เพราะว่ามันเปลี่ยนโดยการลาออก แล้วก็ ชุดใหม่เข้ามาทำหน้าที่ หมายถึงเฉพาะชุดนั้นหรือเปล่า

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : เฉพาะชุดแรกหรือเปล่า

รองศาสตราจารย์อุดม รัฐอมฤต : เฉพาะชุดที่ทำงานมาครบ ๒ ปี

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : สรุปแล้วก็คือว่าอาจารย์กำลังจะให้เกิดความชัดเจนว่าคำว่า สองปีต้องมาแถลง หมายถึงว่าทุกชุด

รองศาสตราจารย์อุดม รัฐอมฤต : หมายถึงชุดไหน ผมยังสงสัยเจตนา

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : เพราะว่าถ้าไม่เขียนไว้ กลัวว่าจะแปลว่าชุดแรกชุดเดียว อย่างนั้นใช่ไหม เจริญครับ

วันพุธที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๐

รองศาสตราจารย์อุดม รัฐอมฤต : อาจารย์วรรณชัยเข้าใจความผมใหม่ครับ คือหมายถึงว่าแน่นอนถ้าชุดแรกทำงานมาเกินกว่า ๒ ปี โอ.เค. เข้าใจตรงนี้ได้ แต่สมมุติว่าแทนที่จะชุดเดียวในวาระ ๔ ปี เขามาเข้าแทนที่ เขาเพิ่งทำงานมาได้ปีเดียว แต่ว่าเมื่อรวมกับชุดแรกแล้วมันกว่า ๒ ปีแล้ว ตรงนี้เขาจะขอยื่นญัตติขอเปิดอภิปรายไม่ไว้วางใจได้ไหม คำว่า คณะรัฐมนตรี มันถูกระบุชุดใหม่ครับว่าเมื่อคณะรัฐมนตรีได้บริหารราชการแผ่นดิน หมายถึงว่าคณะรัฐมนตรีชุดนั้นหรือเปล่า ชุดที่จะถูกเปิดอภิปรายไม่ไว้วางใจ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : คืออย่างนี้อาจารย์วรรณชัย มันมีความหมายแน่นอน เพราะวาระสามารถปรับเปลี่ยนได้ตลอดเวลา ที่นี้คำว่า ๒ ปี หมายถึงว่า ครม. ตั้งแต่เริ่มเป็นหรือว่า ครม. หลังจากปรับเปลี่ยนแล้วถึงจะมาเริ่มนับ ๒ ปีใหม่ ตรงนี้ไม่มีความชัดเจน เพราะว่ามีรัฐมนตรีบางคนถูกปรับเปลี่ยนเข้ามาได้ ๒ เดือน แต่ว่าขณะนั้น ครม. มันเริ่มต้นมา ๒ ปีแล้ว จะอภิปรายรัฐมนตรีคนนี้ได้แค่ ๒ เดือนได้ไหม เพราะมันเพิ่งทำงานเพียง ๒ เดือน ไปอภิปรายมัน แต่ในนี้เขาเขียนว่า ๒ ปี หมายถึง ครม. คำว่า ครม. คือไม่ใช่รัฐมนตรีคนนั้น ต้อง ครม. ทั้งชุด ก็เลยเกิดปัญหาว่าตกลงจะเอาอย่างไรกันแน่

นายวรรณชัย บุญบำรุง : คือผมก็ยังไม่เข้าใจเจตนารมณ์หลักการของตัวบทบัญญัตินี้ว่าต้องการอย่างไร แต่ถ้าตามหลักการน่าจะเป็นอย่างที่ท่านประธานว่า คือถ้าการอภิปรายรัฐมนตรีคนไหนก็ควรจะให้เขามีเวลาแสดงฝีมือเสียก่อน

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : โดยเขียนว่า ครม. ใหม่ คืออย่างนี้ ถ้าตรงนั้นบอกว่าเมื่อรัฐมนตรีได้บริหาร ก็คือรัฐมนตรีคนนั้นมันจบเลยใช่ไหม ถ้าไม่ใช่ใช่ ครม. ใช้รัฐมนตรีคนนั้นเชิญรับอาจารย์

รองศาสตราจารย์อุดม รัฐอมฤต : ท่านประธานครับ คือมาตรฐานมันค่อนข้างอ่อนไว้อยู่ตรงที่ว่า โดยปกติพรรคฝ่ายค้านที่ไม่เป็นรัฐบาลยื่นญัตติ คือครั้งหนึ่ง หมายถึงสมัยหนึ่งยื่นได้ครั้งหนึ่ง แต่ว่าต้องมีจำนวนในการที่จะเข้าชื่อกัน ๑ ใน ๔ หรือ ๑ ใน ๕ แล้วแต่ แต่ว่ากรณีมาตรา ๑๕๖ มันมาเขียนว่า ถ้ามีไม่ถึง เพราะวาระรัฐบาลอย่างนายกทักษิณจะรวมคนไว้ได้เยอะ ฝ่ายค้านมีจำนวนไม่ถึงมาตรา ๑๕๖ ก็มาเปิดช่องให้ว่าเท่าที่มีอยู่มายื่นญัตติได้ ที่นี้ปัญหาก็เกิดขึ้นว่า ในกรณีนี้หมายถึงคณะรัฐมนตรีชุดไหน

รองศาสตราจารย์มานิตย์ จุมปา : ผมมีทางแก้ครับ แม้ในทางหลักการอาจจะได้เถียงได้ แต่ว่าถ้าในทางถ้อยคำ เนื่องจากเราไม่มีอภิปราย ครม. ทั้งชุด ถ้าเปลี่ยนเป็นถ้อยคำว่าอะไรครับ ตั้งแต่เมื่อคณะรัฐมนตรี เป็นว่า เมื่อนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีได้บริหารราชการแผ่นดินมาต่อเนื่องเกินกว่าสองปี คือถ้าเราต้องการเวลาเรื่อง ๒ ปี แต่นั่นอีกเรื่องหนึ่งว่าเหมาะสม ไม่เหมาะสม

วันพุธที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๐

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : อาจารย์มานิตย์ปรับนิดหนึ่งได้ใหม่ คือรัฐมนตรีมันต้องว่า
ผู้มันด้วย

รองศาสตราจารย์มานิตย์ จุมปา : เมื่อนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรี

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ที่นี้คำว่า หรือ เกิดจะไม่เอานายกรัฐมนตรี เกิดจะเอารัฐมนตรี
กระทรวงเกษตรและสหกรณ์อย่างนี้ ถ้าคุณไม่เอารัฐมนตรีมันมันก็แกว่งอีกถูกใหม่ ก็เน้นไปเลยผมเห็นด้วย
นะครับ

รองศาสตราจารย์มานิตย์ จุมปา : คือท่านประธานมันจะมีอย่างนี้ว่า มันมีทั้ง ๒ รูปแบบ
คือ ๑. ตัวคณะรัฐมนตรี จริง ๆ เปลี่ยนแค่รัฐมนตรีบางคน อย่างเช่น สุรยุทธ์ ๑ สุรยุทธ์ ๒ สุรยุทธ์ ๓ เราจะ
นับตอนไหน หรือว่าเปลี่ยนทั้งชุดเลย เปลี่ยนนายกรัฐมนตรีทั้งชุดเลยนะครับ ชุดแรกทำมา ๖ เดือนล้ม
ตั้งรัฐมนตรีชุดใหม่ขึ้นมา ถามว่าที่ว่า ๒ ปีเราจะนับตั้งแต่แรกเลย หรือว่าจะนับเฉพาะชุดนั้น

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : อาจารย์ครับ เมื่อกี้อาจารย์มานิตย์กับผมพยายามจะพูด
แก้ปัญหาดตรงนี้ว่า เราไม่เอา ครม. แล้ว เราจะเอาว่าจะอภิปรายนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรี โอ.เค. ใหม่

วันพุธที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐

แต่ถ้าถ้าจะเอา ครม. ทั้งคณะมันก็คือเหมือนกับตัวนายกนั้นละ ประเด็นนี้ต้องฝากพี่มานิตย์ไปแล้วว่า เจตนาารมณ์ของกรรมาธิการยกร่างตกลงปัญหาของเรามันเกิดขึ้นแล้วว่า ถ้าหากบัญญัติอย่างนี้ ถ้าเกิด รัฐมนตรีคนหนึ่งเพิ่งเข้ามาถูกปรับแก้ได้ ๒ เดือน และคำว่า ๒ ปีของ ครม. ไปอภิปรายเขามันคงไม่เหมาะ แน่ ยังไม่ทันทำงานก็ถูกอภิปรายเลย ก็เลยอยากจะให้เอาปัญหานี้ไปปรับแก้ให้ไม่มีปัญหา

ประธาน : ก็ให้ฝ่ายเลขาบันทึกไปอย่างนี้ได้ไหมครับ เมื่อคณะรัฐมนตรี หรือนายกรัฐมนตรี หรือรัฐมนตรีผู้ันได้บริหารราชการมาเกิน ๒ ปีแล้ว ครม. หรือ รมต. ผู้ัน

นายวรรณชัย บุญบำรุง : คือผมสงสัยกรณีนี้มันเป็นกรณีเป็นนายกหรือรัฐมนตรี รายบุคคลไม่มีกรณีอภิปรายคณะรัฐมนตรีทั้งคณะ มาตรา ๑๕๖ ใช้เฉพาะนายกกับรัฐมนตรีทั้งคณะนี้ไม่มี แต่อันนี้เขาเน้นนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีเป็นรายบุคคล

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ท่านอาจารย์อุดมว่าต่อไป

รองศาสตราจารย์อุดม รัฐอมฤต : มาตรา ๑๕๘ ผมสงสัยข้อความสุดท้าย ผมอ่าน ทั้งมาตราละครับ ในกรณีที่มีการประชุมสภาผู้แทนราษฎรหรือวุฒิสภาเพื่อตั้งกระทู้ถามในเรื่องใด เกี่ยวกับงานในหน้าที่ หรือการอภิปรายไม่ว่างใจนายกหรือรัฐมนตรีผู้ใด ให้เป็นหน้าที่ของนายกรัฐมนตรี หรือรัฐมนตรีผู้ันต้องเข้าร่วมประชุมสภาผู้แทนราษฎรหรือวุฒิสภาเพื่อชี้แจงหรือตอบกระทู้ถามในเรื่องนั้น ด้วยตนเอง เว้นแต่มีเหตุจำเป็นอันมิอาจหลีกเลี่ยงได้ทำให้ไม่อาจเข้าชี้แจงหรือตอบกระทู้ ต้องแจ้งให้ ประธานสภาผู้แทนราษฎรหรือประธานวุฒิสภาทราบก่อนหรือในวันประชุมสภาในเรื่องดังกล่าว นี้ข้อความมันตกไปเลย ไม่รู้ว่าอะไรตกไป คำว่า ทราบก่อน หรือในวันประชุมสภา มันตกข้อความอะไรไป บางอย่าง

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : คือแจ้งให้ทราบก่อนหรือแจ้งในวันประชุมสภาก็ได้ คงอย่างนั้น คือเขาให้ ๒ อย่างก็กลายเป็นว่าถ้ามี ๒ อย่างแล้วทำไมไม่ใส่อันสุดท้ายไปเลย ว่า ให้ทราบก่อนในวันประชุม สภา ไม่ต้องมีหรือ พอมีหรือขึ้นมาก็แจ้งได้ ๒ อย่าง ก็บอกว่า แจ้งให้ทราบก่อนวันประชุมสภา มันก็จบไป แก้เสียหน่อย อาจารย์วรรณชัยว่าอย่างไร

นายวรรณชัย บุญบำรุง : คือพอเน้นในวันมันก็คล้าย ๆ เขายังมีสิทธิในวันประชุม ก็ยังแจ้งได้ คือถ้าก่อนวันประชุมมันจะตีความว่าต้องก่อน คือให้สิทธิที่เขาทำได้ทั้ง ๒ อย่าง

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : เอาอันเดียวตีใหม่ แจ้งให้ทราบก่อนวันประชุม

นายวรรณชัย บุญบำรุง : ตีความว่าในวันประชุมเขาแจ้งไม่ได้

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ถ้าอย่างนั้นอันนี้ถ้าแจ้งในวันประชุม ก่อนมีการประชุมตีใหม่

นายวรรณชัย บุญบำรุง : คือก่อนประชุมมันจะตีความว่า ก็ต้องวันก่อน ก่อนที่จะเริ่ม ประชุม

วันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ก่อนมีการประชุม ไม่ใช่ก่อนวันประชุม ก่อนมีการประชุม

รองศาสตราจารย์อุดม รัฐอมฤต : แต่เหตุจำเป็นอาจเกิดในวันประชุม

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ยืนยัน แต่ก่อนมีการประชุม ก็แก้ข้อความ เป็น ก่อนมีการประชุม

นายวรรณชัย บุญบำรุง : คือผมเห็นว่าคำว่า ก่อนหรือในวัน ความหมายมันก็ใช้ได้ ความหมายนั้นอยู่แล้ว ถ้าไปเปลี่ยนแปลงแล้วหาเหตุผลอธิบาย

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : คืออย่างนี้ อาจารย์วรรณชัย ผมกำลังบอกว่า ผมรับได้ทุกอย่าง แต่ผมกำลังคิดถึงคนที่มันชอบตีรวน มันบอกว่าผมมาแจ้งในวันประชุม แต่ว่าเขาประชุมเช้า ผมไปแจ้งบ่าย ก็เป็นวันประชุมเหมือนกัน ผมก็ไม่ผิดกติกา ก็นี่ผมจะเป็นศรีธนญชัย ทุกวันนี้มันมีปัญหาเพราะศรีธนญชัย ก็เลยอยากจะทำอะไรจะบัญญัติว่าจะเขียนอย่างไรให้มันสั้นและกันศรีธนญชัย แจ้งให้ทราบ ก่อนมีการประชุมสภานี้จะจบใหม่

ประธาน : ก็พอได้ หรือว่าจะเอาคำว่า ก่อน หรือ ทั้งไปว่า แจ้งให้ทราบอย่างช้า ในวันประชุมสภาในเรื่องดังกล่าว

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ได้เอาอย่างไรก็เอา ขอให้ความหมายมันไม่ผิดแล้วกัน

ประธาน : เขาก็เขียนไปเสนอและกัน

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : และเขาจะเอา ไม่เอาเรื่องของเขา

นายสุกรี เอื้ออนันต์ : เขียนไปทั้ง ๒ อย่างได้ไหมครับ แล้วแต่ที่ประชุมจะครับ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ได้ คือเรามีตัวเลือกนะครับ พี่ก็ตัวก็ได้และให้เขาเลือกเอา

นายสุกรี เอื้ออนันต์ : ที่อาจารย์อุดมพูดผมคิดว่ามันสมบูรณ์ ก่อนการประชุมสภา ในวันนั้น อันนี้ก็ข้อความเดิม และก็ตามที่ท่านประธานว่าอีก ทั้ง ๒ อย่างและให้เขาเลือกแล้วกัน

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ท่านฝ่ายเลขาเอา ๒ อย่างไปให้เลือก ต่อครับอาจารย์อุดม

รองศาสตราจารย์อุดม รัฐอมฤต : ผมในมาตรา ๑๖๑ ผมมีปัญหอย่างเดียวเกี่ยวกับเรื่อง การลงออกเสียงประชามติ ในวรรคสี่ในตามท้ายหน้า บอก การออกเสียงประชามติต้องเป็นการ ให้ออกเสียงเห็นชอบหรือไม่เห็นชอบในกิจการตามที่จัดให้มีการออกเสียงประชามติ และการจัดการ ออกเสียงประชามติในเรื่องที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญหรือเกี่ยวกับตัวบุคคลหรือคณะบุคคลจะกระทำ มิได้ คือตรงส่วนนั้นมันเขียนไว้ ผมไม่รู้ว่าถ้าในทางเขาไปบังคับใครจะเป็นคนไปท้วงว่าอันนี้มันขัดต่อ รัฐธรรมนูญ คือมันดี หมายถึงว่า โอ.เค. เราจะไปลงประชามติในลักษณะที่เพื่อจะให้ทำอะไรที่มันขัดต่อ รัฐธรรมนูญไม่ให้ ทำไม่ได้ แต่ว่าผมอยากตั้งเป็นข้อสังเกตไว้ว่าตรงนี้ปัญหาว่าใครจะเป็นคนมาแย้ง

วันพุธที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ประชาชนแย้งได้ไหม

รองศาสตราจารย์อุดม รัฐอมฤต : ตรงนี้ครับ ที่ผมอยากให้คุณ ให้เขียนตรงนี้ให้ชัดเจน เพราะว่ามาตรการต่าง ๆ ที่จะบอกว่าประชามติที่จะลงมันขัดต่อรัฐธรรมนูญ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ผู้ออกเสียงประชามติ ดีไหม

รองศาสตราจารย์อุดม รัฐอมฤต : ผมอยากให้หามาตรการว่า ถ้าเกิดว่ามีคนเห็นว่ามันขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญตรงนี้จะเชื่อมอะไรตรงไหน จะขอให้ใครเป็นคนทำหน้าที่

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : มันมีอย่างนั้นครับ มันมีอยู่ในมาตราอะไรต้น ๆ ที่บอกว่าสามารถฟ้องศาลรัฐธรรมนูญได้แต่ฟ้องที่อื่นไม่ได้ มันมีตรงนี้อธิบายได้ไหมว่าถ้าจะใช้สิทธิอันนี้ในการที่ไปแย้งได้ไหม

รองศาสตราจารย์มานิตย์ จุมปา : มันจะไม่ถูก เพราะมาตราที่ว่าต้องใช้สิทธิทางอื่นไม่ได้ อยู่ที่มาตรา ๒๐๘ แต่มันจะเป็นเรื่องถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพ อันนี้เป็นเรื่องการจัดการ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ที่นี้ว่าใครจะเป็นคนโต้แย้งและโต้แย้งที่ไหน เพื่อให้มันเกิดผลว่าทำไม่ได้

รองศาสตราจารย์อุดม รัฐอมฤต : ผมตั้งข้อสังเกตไปได้ไหมครับ คือไม่ได้แย้งในแง่ของ Concept

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : อย่างวรรคสี่ใครจะเป็นคนไปโต้แย้งและโต้แย้งกับใคร กับองค์กรใด ให้เขาไปหาคำตอบเอา โอ.เค. อาจารย์ว่าต่อ

นายวรรณชัย บุญบำรุง : ผมขออนุญาตนิดหนึ่งครับ มาตราสี่ในวรรคนี้ที่บอกว่าและการจัดออกเสียงประชามติในเรื่องที่ขัดหรือแย้งรัฐธรรมนูญหรือเกี่ยวกับตัวบุคคลหรือคณะบุคคล จะกระทำมิได้ ที่นี้คุยกับอาจารย์วันนี้แล้วมันคนละเรื่องกับตอนต้น เพราะตอนต้นในหลักการของวรรคนี้มันก็คือว่าการออกเสียงประชามติต้องใช้วิธีการออกเสียงเห็นชอบหรือไม่เห็นชอบ คือหลักการมีอยู่แค่นั้น วิธีการให้เห็นชอบหรือไม่เห็นชอบ ใช้อย่างอื่นไม่ได้ แต่ว่าตอนท้ายของวรรคนี้มันเป็นหลักการใหญ่เลยของทั้งมาตราว่าการออกเสียงประชามติในเรื่องที่ขัดแย้งต่อรัฐธรรมนูญหรือเกี่ยวกับตัวบุคคลกระทำมิได้ ก็คือเป็นการห้ามทั้งวรรค ทั้งมาตรา ก็น่าจะย้ายไปไว้ที่อื่น

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ยกไป ๑ วรรคได้ไหม เป็นวรรคท้ายได้ไหม

นายวรรณชัย บุญบำรุง : มาเป็นวรรคสามอะไรทำนองนี้ก็ได้อ

รองศาสตราจารย์อุดม รัฐอมฤต : ผมขออนุญาต มาตรา ๑๖๔ มีลักษณะการเขียนแบบขึ้นหัวข้ออีกเช่นเดียวกัน มันจะต้องมีการนำ ในกรณี เพราะว่ามาถึงก็ร่างพระราชบัญญัติ ใช้คำว่าอะไรครับ ในกรณีที่

วันพุธที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : เอาอย่างไรอาจารย์วรรณชัย ในกรณีที่ หรือว่าในกรณีอะไรดี

รองศาสตราจารย์มานิตย์ จุมปา : ตัวนี้จะคนละอันกับเรื่องการเอาตามมาตรามาใช้ อันนี้คือร่างในทางภาษาน่าจะเป็นประธานของประโยคและมันน่าจะเริ่มได้ ต่างจากมาตราที่บอกว่า มาตรานี้ให้เอามาใช้ แต่ต้องว่าในกรณีอะไรอย่างนี้ขึ้นมา อย่างร่างประธานของประโยคมันก็บอกแล้วว่า มันคือตัวร่างอะไรอย่างนี้ครับ ถ้าใส่กรณีเข้าไปมันก็จะทำให้เกิดมากเกินไปหรือเปล่า ผมเห็นว่าไปได้

รองศาสตราจารย์อุดม รัฐอมฤต : บอกว่ามันเป็นประธานไม่ได้ครับ เพราะว่าต้อง วิเคราะห์ เขาบอกว่าสภาผู้แทนราษฎรคือประธานนะครับ ประโยคนี้ สภาผู้แทนราษฎรจะต้องวิเคราะห์ และพิจารณาร่างให้แล้วเสร็จ คือจริง ๆ แล้วข้อความตรงนี้ไม่ได้บอกว่าให้ร่างเป็นประธาน คือเป็นเรื่อง พวกนี้สภาผู้แทนราษฎรจะต้องพิจารณาและวิเคราะห์

ประธาน : ถ้าใช้คำนี้ให้นำหน้า ในการพิจารณาร่าง พบ.

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ในการพิจารณาร่าง เติมคำว่า ในการพิจารณา

รองศาสตราจารย์อุดม รัฐอมฤต : ผมใกล้จะหมดแล้วครับ มีมาตรา ๑๖๖ อย่างเดียวครับ ผมสงสัยคำว่า เงินรายได้ของหน่วยงานใดของรัฐที่ไม่ต้องส่งเป็นรายได้แผ่นดินให้หน่วยงาน ของรัฐนั้นดำเนินการ คือผมไม่ทราบว่าหน่วยงานใดของรัฐเป็นหลักการที่เขียนไว้แล้วหรือยัง ผมไม่ทราบ อาจารย์วรรณชัยพอรู้ไหมครับ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : คืออย่างนี้ มันมีอยู่บางหน่วยงานที่ไม่ต้องส่งเป็นรายได้แผ่นดิน อย่างเช่นว่า ของศาลยุติธรรมก็ได้รับยกเว้นอยู่ อันนี้มันเป็นเงินได้ของหน่วยงานของรัฐ และก็มันยังมีอื่น ๆ ที่แทรกซ้อน อย่างเช่นว่า สำนักงานประกันสังคม เงินกองทุนประกันสังคมก็ดี เงินกองทุนทดแทนก็ดี อันนี้มันก็ได้รับยกเว้น คราวนี้ประเด็นว่าในกรณีก่อนหน้านี้เขาไม่ได้มีภาระที่ต้องทำรายการรับจ่ายเสนอ กรม. แต่ตอนนี้มันเกิดเงื่อนไขในรัฐธรรมนูญให้ทำ มันก็เหมือนกับเป็นการควบคุมการบริหารเงิน เจตนา

รองศาสตราจารย์อุดม รัฐอมฤต : ตีใจมาก เพียงแต่ว่ายังสงสัยว่าจริง ๆ มันมีหรือว่า รับเงินแล้วไม่ต้องรายงาน

ประธาน : มีกรณีอย่างเงินวงศาล เงินวงศาลนี้ไม่ต้องส่งเข้ามา รวมทั้งดอกเบี้ยที่เกิด จากเงินวงศาล

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : วันนี้ได้เนื้อหาเยอะนะครับ แล้วก็ได้ถึงเที่ยง ผมกำลังคิดว่า ยังมีอนุกรรมการอีกหลายท่านที่ยังมีประเด็น แต่ว่าผมคิดว่าภาระวันนี้ น่าจะหมดนะครับ ผมอยากจะ หารือว่าเราควรจะเลื่อนไปวันศุกร์ดีไหม วันศุกร์ท่านประธานติดอะไรไหมครับ

ประธาน : อย่างไรผมติดก็รองประธาน

วันพุธที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ได้ครับ ก็หารีหรือว่าเราควรจะนัดประชุมกันวันศุกร์ใหม่ครับ ลองช่วยเปิดไดอารี่ดู วันศุกร์ที่ ๑๑ พฤษภาคม ฝ่ายเลขาได้นะครับ และก็ขอเป็น ๐๙.๐๐ นาฬิกา เพราะว่า รู้สึกวันนี้ได้เนื้อหาแต่เสียเวลามันเที่ยงเร็ว ผมก็ตั้งใจนะครับ คือผมก็ยกความดีให้ทางฝ่ายเลขา แล้วทางพวกพี่ ๆ ผมหลายคนที่ยกนอกรอบว่ามาศึกษามาบททวนว่าอยากจะให้เราแสดงผลงาน แล้ววันนี้ ก็ได้เยอะเลยนะครับ ต้องขอบคุณว่าหลายท่านอาจจะทำการบ้านมา แต่ว่าเรายังไม่เปิดประเด็นตรงนี้ การบ้านก็ยังอยู่ในใจอยู่ ก็อยากจะให้หลาย ๆ ท่านที่จะเสนอเอามาเสนอในวันศุกร์ แล้วก็พี่สุกรีกับท่าน อาจารย์อุดมยังไม่ปิดกั้น ยังมาเสนอเพิ่มได้นะครับ

ประธาน : ท่านสมเกียรติ ผมอยากจะดูมองข้ามไปถึงว่าเราจะต้องรายงานต่อ คณะกรรมการชุดใหญ่วันไหน

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : คือทางท่านอัครวิทย์ ทางฝ่ายเลขาท่านประธานกรรมการ เราตอนนี้ยังไม่ได้นัดใช้ใหม่ ได้แต่บอกว่าถ้ามีการประชุม สสร. วันไหนก็ให้วันนั้น เพราะฉะนั้นแล้ว ตอนนี้อยู่รอบเวลาของกรรมการชุดใหญ่ไม่มี แต่ว่าผมคิดว่าวันศุกร์เรานัดประชุม ๐๙.๐๐ นาฬิกา ผมว่าไม่เสร็จก็อาจจะใกล้เสร็จ ผมคิดว่าวันประชุมชุดใหญ่คงจะมีงานไปเสนอชุดใหญ่แล้ว โดยที่ว่า ฝ่ายเลขาว่าทางฝ่ายเลขาช่วยทำรายงานการประชุมให้เร็วให้พร้อมเวลาชุดใหญ่ประชุมด้วยนะครับ ก็ขอบคุณครับ

ประธาน : เดี่ยวถามฝ่ายเลขาว่า วันจันทร์ที่ ๑๔ ไม่มีประชุมใช้ใหม่ ยังไม่ได้กำหนด

นายอรุณ ภายวงศ์ : ผมเข้าใจว่ามีประชุม สสร.

ประธาน : น่าจะมี เพราะฉะนั้นเราจะใช้เวลาหลังจากวันศุกร์จนถึงวันจันทร์ทำ รายงานเพื่อจะเสนอกรรมการชุดใหญ่ในเช้าวันจันทร์ที่ ๑๔

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : อย่างนั้นวันศุกร์ขอให้เสร็จเลย

นายสุกรี เอื้ออนันต์ : ผมขออนุญาตท่านประธาน แล้วในระหว่างนี้ตั้งแต่วันนี้ไปถึง วันศุกร์ กรรมการชุดใหญ่มีการประชุมหรือเปล่า ไม่มีนะครับ

ประธาน : เพราะฉะนั้นระหว่างนี้ผมคิดว่าพวกเราใครไปเจออะไรเข้ามาอาจจะทำบันทึก มาและก็ส่งมาทางคุณสุพจน์ได้ เพื่อให้งานมันเร็วขึ้น

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : มีอยู่ชนิดหนึ่งท่านประธานครับ สมมุติจะครับว่าวันศุกร์ ประชุม ๐๙.๐๐ นาฬิกา แต่เช้าแล้ว แต่ว่าเรื่องสำคัญของเราซึ่งผมขอปัดใจนะครับว่าเตรียมมาดีมันไม่หมด ผมก็อยากจะฝากพวกเราที่มีประเด็นดี ๆ รบกวนชนิดหนึ่ง ช่วยทำเอกสารแบบไม่ต้องยาวหรอก ทำเป็น ประเด็นมาก็ได้ สั้น ๆ เอามาเป็นประเด็นว่ามาตราบนี้ประเด็นอะไร เอาแค่ง่าย ๆ เพราะถ้าไปบอกว่า

วันพุธที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐

ท่านทำยาว ทำมาเยอะเดียวท่านไม่ทำให้ผม และก็พอทำเป็นประเด็นมาตราบมา ถ้าวันนั้นเกิดพูดไม่จบ
เดียวจะให้พี่สุพจน์ให้ฝ่ายเลขาไปช่วยบอกหน่อย ขอขอบคุณท่านประธาน

ประธาน : มีเรื่องอื่น ๆ ไหมครับ เชิญอาจารย์วรรณชัย

นายวรรณชัย บุญบำรุง : วันศุกร์เช้าติดของอนุกรรมธิการประมวลความคิดเห็น
ประชาชนส่วนรัฐธรรมนูญ แต่เขาพิจารณาแล้ววาระครั้งแรกก็คงจะไม่มีเรื่องอะไรมาก

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : อย่างไรผมอยากให้อาจารย์วรรณชัยให้ลำดับความสำคัญ
ตรงนี้หน่อย เพราะว่าตรงนี้เป็นจุดที่ว่ากำลังได้เสียครับ

ประธาน : เรื่องรับฟังไม่เป็นไรหรอก แล้วแต่ทางฝ่ายเลขาจะจัดสรรห้องให้ตรงไหน
นะครับ แต่ส่วนใหญ่ก็น่าจะเป็นตรงนี้ละครับ ถ้าเผื่อไม่มีอะไรก็ขอปิดประชุมครับ

เลิกประชุมเวลา ๑๒.๐๐ นาฬิกา

กลุ่มงานเลข ๑

สำนักรายงานการประชุมและเลข